

Lovforslag nr. L 192. Fremsat den 4. marts 1999 af skatteministeren (Ole Stavad)

Forslag

til

Lov om ændring af skattestyrelsesloven og andre love

(Justering af ansættelsesfrister mv. og fælleskommunal administration)

§ 1

I lov om skattemyndighedernes organisation og opgaver m.v. (skattestyrelsesloven), jf. lov-bekendtgørelse nr. 526 af 3. juli 1998, som ændret ved § 5 i lov nr. 910 af 16. december 1998, § 3 i lov nr. 911 af 16. december 1998 og § 3 i lov nr. 1051 af 23. december 1998, foretages følgende ændringer:

1. I § 1 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Med skatteministerens godkendelse kan to eller flere kommunalbestyrelser udpege en person, der er ansat i en af kommunerne, til at have det øverste ansvar for den kommunale skattemyndigheds ligningsarbejde i de pågældende kommuner. Skatteministeren kan med et passende varsel tilbagekalde en godkendelse af en fælleskommunal administration, hvis skatteministeren skønner, at forudsætninger for godkendelsen ikke opfyldes.«

2. I § 3, *stk. 4, 1. pkt.*, ændres »at ændre en skatteansættelse« til: »at ændre den del af grundlaget for en skatteansættelse, der skal selvangives«.

3. I § 3, *stk. 4, 2. pkt.*, indsættes efter »en nærmere angiven frist«: », der ikke må være på mindre end 15 dage, regnet fra skrivelsens datering«.

4. § 4 ophæves.

5. I § 5 ændres »og § 22« til: », § 22 og § 24«.

6. I § 12 A, *2. pkt.*, udgår: »§ 4, stk. 1,«.

7. § 12 A, *3. pkt.*, affattes således:

»Afgørelser i 1. instans efter 1. pkt., påklages til Landsskatteretten«.

8. I § 20, *stk. 1*, ændres »skattemyndighederne« til: »de lokale skattemyndigheder, vurderingsråd, skyldråd og told- og skatteforvaltningen«.

9. I § 20, *stk. 2, 3. pkt.*, indsættes efter »Færdsselsstyrelsen«: », samt på samme måde en suppleant for hver af disse medlemmer«.

10. § 21, *stk. 4, 2. pkt.*, affattes således:

»Ved klage over en skatteansættelse er skatteankenævnet berettiget til at foretage sådanne ændringer af ansættelsen, der er en følge af klagen.«

11. I § 21 A ændres »§ 4, stk. 1,« til: »§ 34, stk. 2, eller § 35«.

12. I § 22, *stk. 1*, indsættes som *2. pkt.*:

»De nye oplysninger skal forelægges nævnet inden for følgende frister:

- 1) Fristen efter § 34, stk. 2, jf. § 35, for fremsættelse af en anmodning om genoptagelse.
- 2) Fristen efter § 25, stk. 1, for indgivelse af klage over skatteankenævnets afgørelse til Landsskatteretten, eller inden Landsskatterettens behandling af sagen er afsluttet.
- 3) Fristen efter § 31, stk. 3, for indbringelse af sagen for landsretten, eller inden landsrettens behandling af sagen er afsluttet.
- 4) Fristen for indbringelse af landsrettens dom for Højesteret, eller inden Højesterets behandling af sagen er afsluttet.«

13. I § 22, stk. 2, indsættes efter »hvis nævnet skønner, at«: »ganske«.

14. I § 23, stk. 1, nr. 1, indsættes efter »§ 5,«: »§ 12 A, jf. § 38, stk. 3,«.

15. § 24, stk. 1, affattes således:

»En skatteansættelse af indkomst kan påklages, når den klageberettigede mener:

- 1) At den pågældende ikke er skattepligtig efter reglerne om indkomstskat til staten.
- 2) At skatteansættelsen er ugyldig på grund af formelle fejl.
- 3) At indkomsten er ansat forkert.
- 4) At indkomstsatten er beregnet forkert.
- 5) At skatteansættelsen er uvirksom, fordi det afledte skattekrav var forældet på tidspunktet for skatteansættelsens foretagelse.«

16. § 25, stk. 4, 6. pkt., affattes således:

»Afgiften tilbagebetales ikke, hvis klagen afvises, hvis klagen indbringes for domstolene efter § 31, stk. 2, eller hvis klagen tilbagekaldes, medmindre tilbagekaldelsen sker i forbindelse med at den myndighed, der har truffet den påklagede afgørelse, genoptager sagen.«

17. § 28, stk. 1, 2. pkt., affattes således:

»Ved klage over en skatteansættelse eller en ejendomsvurdering er Landsskatteretten berettiget til at foretage sådanne ændringer af ansættelsen eller vurderingen, der er en følge af klagen.«

18. I § 30, stk. 3, 2. pkt., ændres »§ 31, stk. 1, 2. pkt.« til: »§ 31, stk. 2«.

19. Overskriften til kapitel 4 affattes således:

»Kapitel 4

»Ansættelsesfrister«

20. § 34 og § 35 affattes således:

»§ 34. Den kommunale skattemyndighed, told- og skatteforvaltningen og Ligningsrådet kan ikke afsende varsel som nævnt i § 3, stk. 4, om foretagelse eller forhøjelse af en skatteansættelse senere end den 1. maj i det 4. år efter indkomstårets udløb.

Stk. 2. Ønsker en skattepligtig at få ændret sin skatteansættelse, skal den skattepligtige senest 3 år efter udløbet af det pågældende indkomstår fremlægge nye oplysninger, der kan begrunde ændringen.

Stk. 3. De i stk. 1 nævnte myndigheder kan ikke af egen drift foretage en ansættelse af den

indkomst eller den ejerboligværdi, der skal lægges til grund for en skatteansættelse, efter den 1. august i det 4. år efter indkomstårets udløb. Fristen kan dog forlænges efter anmodning fra den skattepligtige, i det omfang den skattepligtige påviser, at det vil være forbundet med uforholdsmæssige vanskeligheder for denne at varetage sine interesser i sagen inden for fristen. Den skatteberegning, der er en følge af ansættelsen, skal, hvis beregningen foretages efter udløbet af fristen, foretages inden rimelig tid, efter at ansættelsen er foretaget.

Stk. 4. For skattepligtige omfattet af § 3 B i skattekontrolloven udløber fristerne efter stk. 1 og 3 for så vidt angår de kontrollerede transaktioner først i det 6. år efter indkomstårets udløb.

Stk. 5. Er den skattepligtiges indkomstår ikke sammenfaldende med kalenderåret, regnes fristerne fra udløbet af det år, som indkomståret træder i stedet for.

§ 35. Uanset fristerne i § 34 kan en skatteansættelse foretages eller ændres, såvel efter anmodning fra den skattepligtige som efter skattemyndighedernes bestemmelse, i følgende tilfælde:

- 1) I det omfang skatteansættelsen er en følge af, at der efter indkomstårets udløb er indtrådt en ændring i grundlaget for opgørelsen af den indkomst eller den ejerboligværdi, der skal lægges til grund for skatteansættelsen.
- 2) I det omfang skatteansættelsen skyldes en ændret bedømmelse af grundlaget for en skatteansættelse eller et fremførselsberettiget underskud for indkomstår, der ligger uden for fristerne efter § 34, og skatteansættelsen foretages inden for fristerne efter § 34 og ikke beror på et skøn.
- 3) I det omfang skatteansættelsen er en følge af en skatteansættelse af den skattepligtige vedrørende et andet indkomstår.
- 4) I det omfang skatteansættelsen er en følge af en skatteansættelse af en ægtefælle, hvormed den skattepligtige var samlevende ved indkomstårets udløb, jf. § 4 i kildeskatteloven, vedrørende samme eller et andet indkomstår.
- 5) I det omfang skatteansættelsen er en følge af en udenlandsk skattemyndigheds ændring vedrørende en kontrolleret transaktion, jf. § 3 B i skattekontrolloven, således at priser og vilkår vedrørende den kontrollerede transak-

tion bliver i overensstemmelse med, hvad der kunne være opnået, hvis transaktionen var afsluttet mellem uafhængige parter.

- 6) I det omfang skatteansættelsen er en følge af, at den skattepligtige eller nogen på dens vegne forsægtligt eller groft uagtsomt har bevirket, at skattemyndighederne har foretaget en skatteansættelse på et urigtigt eller ufuldstændigt grundlag.
- 7) I det omfang skatteansættelsen er en følge af, at hidtidig praksis er endeligt underkendt ved en Landsskatteretskendelse eller ved en dom, og den centrale told- og skatteforvaltning har bestemt, at skatteansættelser af andre, der er foretaget under anvendelse af denne praksis, kan genoptages. I disse tilfælde kan genoptagelse foretages fra og med det indkomstår, der har været til prøvelse i den første sag, der resulterede i underkendelsen af praksis.
- 8) I det omfang skatteansættelsen består i, at Ligningsrådet efter § 19 tilsidesætter en afgørelse truffet af et skatteankenævn.
- 9) I det omfang skatteministeren tillader, at skatteansættelsen ændres som følge af fejl begået af en skatteansættende myndighed.

Stk. 2. En ansættelse kan kun foretages efter stk. 1, hvis den indebærer en indkomstændring på mindst 5.000 kr.

Stk. 3. En ansættelse kan kun foretages efter stk. 1, hvis den varsles af myndighederne eller genoptagelsesansøgning fremsættes af den skattepligtige inden rimelig tid, efter at den skatteansættende myndighed, henholdsvis den skattepligtige, er kommet til kundskab om det forhold, der begrunder fravigelsen af fristerne i § 34. § 34, stk. 3, 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Et punkt i en skatteansættelse kan ændres af de grunde, der er nævnt i stk. 1, af en skatteansættende myndighed, selv om skatteankenævnet, Landsskatteretten eller Ligningsrådet tidligere har truffet afgørelse om punktet.«

21. Før § 36 indsættes:

»Kapitel 4 A

Særlige bestemmelser«

22. Efter § 36 indsættes:

»§ 36 A. Ingen kan samtidig være medlem af eller stedfortræder i et skatteankenævn, Ligningsrådet eller Landsskatteretten.«

23. Efter § 37 indsættes:

»§ 37 A. Ægtefæller og forhenværende ægtefæller har hver især ret til ved henvendelse til den kommunale skattemyndighed at få oplyst indholdet af ægtefællens selvangivelse og skatteansættelsen af denne for indkomstår, hvori de var ægtefæller og samlevende.

Stk. 2. Ægtefæller og forhenværende ægtefæller kan hver især klage over skatteansættelsen af den anden ægtefælle for indkomstår, hvori de var ægtefæller og samlevende.

§ 37 B. Er en privatretlig disposition betinget af, at dispositionen tillægges nærmere angivne skatteretlige virkninger (skatteforbehold), tillægges skatteforbeholdet kun virkning for en skatteansættelse, hvis det er klart, skriftligt og oplyst overfor den skatteansættende myndighed senest samtidig med, at skattemyndigheden oplyses om dispositionens øvrige indhold.

Stk. 2. Den skatteansættende myndighed kan afvise at tillægge et skatteforbehold virkning for en skatteansættelse, hvis de privatretlige virkninger af skatteforbeholdet ikke er klare og overskuelige.

§ 37 C. I det omfang en skatteansættelse hviler på en privatretlig disposition, kan skatteministeren tillade, at en efterfølgende ændring af dispositionen tillægges virkning for skatteansættelsen (omgørelse), hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Dispositionen må ikke i overvejende grad have været båret af hensyn til at spare eller udskyde skatter eller afgifter.
- 2) Dispositionen skal utvivlsomt have haft utilsigtede skattemæssige virkninger, der er væsentlige.
- 3) Dispositionen skal have været lagt klart frem for myndighederne.
- 4) De privatretlige virkninger af den ændring af dispositionen, der ønskes tillagt skattemæssig virkning, skal være enkle og overskuelige.
- 5) At alle, der skatteretligt vil blive berørt af en tilladelse til omgørelse, tiltræder omgørelsesansøgningen.

Stk. 2. For at få behandlet en ansøgning om omgørelse skal der betales et gebyr af samme størrelse som det, der efter § 20 B, jf. § 20 A, stk. 1, skal betales for at få en bindende forhåndsbesked om egne forhold. Gebyret som nævnt i § 20 B, stk. 2, skal betales samtidig med

indgivelse af omgørelsesanmodningen. Et betalt gebyr tilbagebetales, hvis anmodningen trækkes tilbage.«

§ 2

I lov om opkrævning af indkomstskat samt kommunal og amtskommunal ejendomsværdiskat for personer m.v. (kildeskat), jf. lovbekendtgørelse nr. 735 af 10. oktober 1998, som ændret ved § 2 i lov nr. 838 af 2. december 1998, lov nr. 913 af 16. december 1999, § 9 i lov nr. 1026 af 23. december 1998 og § 2 i lov nr. 1033 af 23. december 1998, foretages følgende ændring:

1. § 80 ophæves.

§ 3

I lov nr. 149 af 10. april 1922 om indkomstskat til staten (statsskatteloven), med senere ændringer, foretages følgende ændring:

1. § 42 ophæves.

§ 4

I lov om vurderings af landets faste ejendommen, jf. lovbekendtgørelse nr. 810 af 10. september 1996, som ændret ved § 12 i lov nr. 1098 af 29. december 1997 og § 9 i lov nr. 426 af 26. juni 1998, foretages følgende ændring:

1. I § 39 A indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Skatteministeren kan godkende, at den i *stk. 1* nævnte bistand til vurderingsrådene af kontormæssig art ydes af to eller flere kommuner i fællesskab.«

§ 5

I lov om beskatning af dødsboer (dødsboskatteloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 703 af 28. september 1998, som ændret ved § 9 i lov nr. 910 af 16. december 1998, foretages følgende ændring:

1. I § 87, *stk. 2*, ændres to steder »§ 35, *stk. 4*« til: »§ 35, *stk. 1*, nr. 6«.

§ 6

I lov om en arbejdsmarkedsfond, jf. lovbekendtgørelse nr. 728 af 7. oktober 1998, som ændret ved § 4 i lov nr. 838 af 2. december 1998 og

§ 1 i lov nr. 1033 af 23. december 1998, foretages følgende ændring:

1. § 15, *stk. 2*, affattes således:

»Skattestyrelseslovens § 34 finder tilsvarende anvendelse for bidragspligtige efter § 7, *stk. 1* og 2, der begærer genoptagelse af en bidragsopgørelse, henholdsvis de statslige told- og skattemyndigheders ændring af en bidragsopgørelse. Afgørelser efter 1. pkt., kan påklages efter reglerne i § 16. En ændring af en skatteansættelse kan uanset fristerne efter 1. pkt., lægges til grund for en eventuel konsekvensændring af den skattepligtiges bidragsopgørelse.«

§ 7

I lov nr. 1106 af 29. december 1997 om ændring af skattestyrelsesloven, skattekontrolløven, selskabsskatteloven, fondsbeskatningsloven, afskrivningsloven, kulbrinteopkrævningsloven og lov om kommunal indkomstskat (Statens overtagelse af selskabs ligningen) foretages følgende ændringer:

1. I § 9, *stk. 4*, ændres to steder »§ 38, *stk. 2*« til: »§ 38, *stk. 3*«.

2. I § 9, *stk. 4*, 2. *pkt.*, ændres »*stk. 1*« til: »§ 38, *stk. 3*, 1. *pkt.*«.

§ 8

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 1999.

Stk. 2. § 1, nr. 3, har virkning for agterskrivelser, der afsendes efter lovens ikrafttræden.

Stk. 3. Den hidtidige affattelse af § 4 i skattestyrelsesloven, jf. denne lovs § 1, nr. 4, finder anvendelse på anmodninger om genoptagelse, der er indgivet til de statslige told- og skattemyndigheder før lovens ikrafttræden, samt på anmodninger om genoptagelse vedrørende indkomståret før 1997.

Stk. 4. § 1, nr. 5, 10-13 og 15-17, har virkning for anmodninger eller klager, der indgives efter lovens ikrafttræden. Det samme gælder § 37 C i skattestyrelsesloven som affattet ved § 1, nr. 23.

Stk. 5. § 1, nr. 11 og 20, har virkning for skatteansættelser, der foretages vedrørende indkomståret 1997 og følgende år. Skattestyrelseslovens § 35, *stk. 1*, nr. 7, har dog virkning for underkendende Landsskatteretskendelser eller domme, der afsiges efter lovens ikrafttræden, men genoptagelse af skatteansættelser for indkomståret før 1997 er betinget af, at eventuelle af-

ledte konsekvensændringer af skatteansættelser af den skattepligtige eller dennes ægtefælle for samme eller andre indkomstår gennemføres.

Stk. 6. § 37 B i skattestyrelsesloven som affattet ved § 1, nr. 23, har virkning for skatteforbehold, der tages efter lovens ikrafttræden.

Stk. 7. § 3 har ikke virkning for sager, der efter § 42 i statsskatteloven er rejst over for den skattepligtige før den 1. juli 1999.

Almindelige bemærkninger

Hovedpunkter i lovforslaget

Det primære formål med lovforslaget er at gøre de frister, der gælder for skattemyndighedernes adgang til at foretage eller ændre en skatteansættelse, mere sammenhængende og afbalancerede.

Det foreslås således, at adgangen til at ændre skatteansættelser for indkomstår, der ligger mere end tre år forud i tid, justeres og objektiviseres for såvel skattepligtige som skattemyndighederne, og at der indføres en beløbsmæssig bagatelgrænse. Forslaget er centreret om tilfældetyper, hvor den sene ændring som udgangspunkt ikke kan lægges henholdsvis den skattepligtige eller skattemyndighederne til last, jf. forslaget under § 1, nr. 20, til § 35 i skattestyrelsesloven. Det foreslås herunder at lempe den gældende praksis for genoptagelse som følge af, at hidtidig ligningsmæssig praksis er underkendt, jf. forslaget til § 35, stk. 1, nr. 7, i skattestyrelsesloven.

Herudover stilles der en række andre forslag.

Det foreslås at bemyndige skatteministeren til at give kommuner, der ønsker fælles administration på skatte- eller ejendomsvurderingsområderne, tilladelse hertil, jf. forslaget under § 1, nr. 1.

Der foreslås at præcisere den ubetingede pligt, skattemyndighederne har til at varsle den skattepligtige om en påtænkt skatteansættelse, jf. forslagene under § 1, nr. 2 og 3.

Der foreslås at regulere adgangen til at gøre skatteforbehold, der er taget i forbindelse med privatretlige dispositioner, gældende, og forslag om at lovfæste en adgang for myndighederne til at tillade, at en efterfølgende ændring af en privatretlig disposition tillægges oprindelig skattemæssig virkning («omgørelse»), jf. forslagene under § 1, nr. 23 til § 37 B og § 37 C i skattestyrelsesloven.

I øvrigt indeholder lovforslaget en række forslag af mere redaktionel karakter.

Lovforslagets gennemførelse vil dels bidrage til at klargøre skattestyrelsesloven og dermed styrke retssikkerheden, dels skabe mulighed for at smidiggøre og dermed effektivisere administrationen.

Gældende ret og lovforslaget

I lovforslaget anvendes udtrykket »skatteansættelse« som samlebetegnelse for såvel ansættelsen af indkomst og ejerboligværdi som den skatteberegning, der skal foretages på grundlag af sådanne ansættelser. Udtrykket anvendes også om afgørelser om skattepligt her til landet.

1. *Etablering af fælleskommunal administration på skatte- og ejendomsvurderingsområderne, jf. forslagene under § 1, nr. 1, og § 4:* Efter gældende ret er landet inddelt i 275 kommuner, der udgør selvstændige forvaltningsenheder med ret til skatteudskrivning. Kommunerne er af forskellig størrelse og karakter, hvilket skaber behov for individuelle administrative løsninger.

Den enkelte kommune varetager i samarbejde med Told & Skat en lang række opgaver i forbindelse med administrationen af indkomstskattesystemet overfor kommunens indbyggere. Det drejer sig bl.a. om forskudsregistrering, ligning af fysiske personer og dødsboer, dispensationer og bevillinger vedrørende ligningen, kontrolfunktioner i forbindelse med ligningen samt opkrævning og inddrivelse af indkomstskatter.

Dertil kommer administration af frigørelsesafgift og ejendomsværdiskat.

Den enkelte kommune yder endvidere sekretariatsbistand til de statslige vurderingsråds administration af ejendomsvurderingssystemet.

Fra kommunal side er der udtrykt ønske om, at kommunalbestyrelser skal kunne indgå aftaler om etablering af fælleskommunal administration indenfor skatteministerens ressort med henblik på at opnå de effektiviseringsfordele, der kan ligge heri, til gavn for borgerne. Det er naturligvis en forudsætning for dette ønske, at initiativet til sådanne aftaler helt og fuldt skal komme fra kommunerne selv, og at kommunerne således ikke skal kunne forpligtes til at indgå sådan en aftale.

Der stilles på denne baggrund forslag om, at skatteministeren efter anmodning fra de kommunalbestyrelser, der ønsker at indgå en aftale om fælles administration på skatte- eller ejendomsvurderingsområderne,

skal kunne godkende etablering af denne fælles administration.

Etablering af fælleskommunal skatteadministration vil indebære, at forvaltningsmyndighed vedrørende den enkelte borger, der hidtil har ligget i bopælskommunen, retligt set fortsat varetages af den enkelte kommune, men under ledelse af en fælles øverste ansvarlig. Der oprettes således ingen nye myndigheder som følge af den foreslåede ordning.

På skatteområdet er forslaget udformet således, at skatteministeren kan godkende, at de kommunalbestyrelser, der ønsker at etablere en fælles administration, kan få tilladelse til at udpege en person til på de enkelte kommuners vegne at have ansvaret for skattemyndighedens ligningsarbejde i samtlige de deltagende kommuner, i modsætning til efter gældende ret, hvor hver enkelt kommune skal udpege en person, der er ansat i kommunen, til at have det øverste ansvar for ligningsarbejdet i kommunen.

Denne fælles ligningsansvarlige har den kommunale afgørelseskompetence på ligningsområdet i alle de deltagende kommuner, under hensyntagen til de planer for ligningsarbejdets udførelse, hver enkelt af kommunalbestyrelserne fastsætter.

Som følge heraf vil de administrative funktioner, der følger med den kommunale afgørelseskompetence på ligningsområdet, henhøre under den fælles administration.

Forslaget omfatter ikke samarbejder om opkrævning og inddrivelse eller om selskabsligning.

Det vil være en forudsætning for en sådan godkendelse til at udpege en fælles ligningsansvarlig, at de deltagende kommuner har indgået en aftale om, hvorledes den fælles administration skal organiseres og om fordeling og finansiering af udgifterne herved.

Det vil endvidere være en forudsætning, at kommunerne har aftalt regler for, hvorledes en deltagende kommune kan udtræde af samarbejdet.

Efter forslaget vil skatteministeren kunne tilbagekalde en godkendelse til fælleskommunal administration, hvis ministeren skønner, at forudsætninger for godkendelsen ikke opfyldes.

På ejendomsvurderingsområdet foreslås, at skatteministeren skal kunne godkende etablering af fælleskommunal sekretariatsbetjening af vurderingsråd. Forslaget forudsættes administreret indenfor den gældende opdeling af landet i vurderingskredse, idet en ændring af vurderingskredse indebærer betydelige administrative omkostninger.

2. *Høring af den skattepligtige, jf. forslagene under § 1, nr. 2 og 3:* Efter gældende ret skal skattemyndighederne varsle den skattepligtige skriftligt, hvis myn-

dighederne påtænker at foretage en skatteansættelse på et andet grundlag end selvangivet, eller påtænker at ændre en skatteansættelse. Den skattepligtige skal samtidig gives en frist til at fremkomme med en udtalelse over den påtænkte skatteansættelse.

Denne høringspligt er en udbygning af den almindelige høringspligt efter forvaltningslovens § 19 og § 20, hvorefter en forvaltningsmyndighed som udgangspunkt skal foretage høring af en part, når myndigheden er i besiddelse af oplysninger om sagens faktiske omstændigheder, som parten ikke kan antages at være bekendt med, og oplysningerne er både til ugunst for den pågældende part og af væsentlig betydning for sagens afgørelse.

Høringspligten efter skattestyrelsesloven har givet anledning til tvivl og uhensigtsmæssigheder, f.eks. i tilfælde hvor ansættelsesændringen alene skyldes en ændret skatteberegning. På denne baggrund foreslås det præciseret, at den særlige høringspligt alene omfatter oplysninger af den type, der skal selvangives, typisk oplysninger om den indkomst eller den ejerboligværdi mv., der skal lægges til grund for skatteansættelsen, men ikke om skatteberegning.

Også spørgsmålet om længden af den frist, der skal gives en skattepligtig til at udtale sig over en påtænkt skatteansættelse, har givet anledning til tvivl. Det foreslås derfor lovfæstet, at denne frist skal være på ikke under 15 dage, regnet fra skrivelsens datering.

3. *Kompetence til at afgøre forældelsesspørgsmål, jf. forslagene under § 1, nr. 5 og 15:* Kompetencen til administrativt at afgøre spørgsmål om forældelse af krav på skatter og afgifter tilkommer i dag de statslige told- og skattemyndigheder.

En ansættelse af skatter- eller afgifter er, medmindre andet er bestemt, uvirksom, hvis den foretages på et tidspunkt, hvor det afledte skattekrav er forældet. Det foreslås derfor, at Landsskatteretten tillægges kompetence til at træffe afgørelse om, hvorvidt en ansættelse er uvirksom som følge af, at det afledte skatte- eller afgiftskrav var forældet på tidspunktet for ansættelsens foretagelse.

De statslige told- og skattemyndigheder vil efter forslaget fortsat have kompetence til at afgøre forældelsesspørgsmål i forbindelse med opkrævning og inddrivelse af skatter og afgifter.

4. *Skatteankenævns genoptagelsesadgang, jf. forslagene under § 1, nr. 12 og 13 vedrørende § 22 i skattestyrelsesloven:* Efter gældende ret kan skatteankenævn genoptage egne kendelser efter anmodning fra klageren, når nævnet forelægges nye oplysninger, som ikke tidligere har været fremme under sagen, og nævnet skønner, at de nye oplysninger ville have med-

ført et væsentligt ændret udfald af sagen, hvis de havde foreligget tidligere. Skatteankenævnet kan endvidere genoptage egne afgørelser efter anmodning fra klageren, hvis nævnet i øvrigt skønner, at særlige omstændigheder taler derfor. Reglerne herom fremgår af § 22 i skattestyrelsesloven.

Det foreslås under *nr. 12*, at skatteankenævns adgang til at genoptage egne afgørelser tidsmæssigt begrænses efter de under § 1, nr. 20 foreslåede ansættelsesfrister samt fristerne for påklagede m.v. af nævnets afgørelse. Baggrunden for forslaget er, at der som udgangspunkt ikke bør være en bedre adgang til at få genoptaget en skatteansættelse, der har været påklaget, end en skatteansættelse, der ikke har været påklaget.

Forslaget under *nr. 13* er båret af samme hensyn samt af hensynet til at afpasse bestemmelsen efter den tilsvarende bestemmelse om Landsskatterettens adgang til ekstraordinært at genoptage egne afgørelser.

5. *Ansættelsesfrister, jf. forslaget under § 1, nr. 20 til § 34 og § 35 i skattestyrelsesloven:* På ligningsområdet gælder der ved siden af de almindelige regler om forældelse af krav på skatter særligt korte frister, inden for hvilke skattemyndighederne kan foretage skatteansættelsen, eller inden for hvilke den skattepligtige kan begære sin skatteansættelse ændret.

Fristerne for den skattepligtiges adgang til at få genoptaget en skatteansættelse fremgår af § 4 i skattestyrelsesloven. Efter § 4, stk. 1 har den skattepligtige ret til genoptagelse af sin skatteansættelse, hvis den skattepligtige fremsætter anmodning herom inden 3 år efter udløbet af det pågældende indkomstår og fremlægger nye oplysninger, der kan medføre en ændret skatteansættelse. Efter § 4, stk. 2 har den skattepligtige ret til at få genoptaget sin skatteansættelse, selvom anmodning herom fremsættes mere end tre år efter udløbet af det pågældende indkomstår, når forholdene i særlig grad taler derfor, eller anmodningen er en følge af at en udenlandsk skattemyndighed har foretaget en forhøjelse vedrørende en kontrolleret transaktion som nævnt i § 3 B i skattekontrolloven. Efter § 4, stk. 3 kan skattemyndighederne foretage sådanne ændringer af skatteansættelsen for andre indkomstår, der er en følge af den skattepligtiges genoptagelsesbegæring, og det er her bestemt, at en anmodning om ekstraordinær genoptagelse ikke kan tilbagekaldes.

Fristerne for skattemyndighedernes adgang til at forhøje en skatteansættelse fremgår primært af § 35 i skattestyrelsesloven. Efter § 35, stk. 1 skal skattemyndigheden fremsende varsel om en påtænkt forhøjelse af skatteansættelsen senest den 1. maj i det 4. år efter indkomstårets udløb, og en rettidig varslet skat-

teansættelse skal som udgangspunkt være foretaget senest den 1. august i det 4. år efter udløbet af det pågældende indkomstår. For visse koncerninterne forhold udløber fristerne dog i det 6 år efter indkomstårets udløb. Efter § 35, stk. 2 kan skattemyndighederne forhøje en skatteansættelse udover fristerne i § 35, stk. 1, hvis forhøjelsen skyldes, at en forpligtelse eller en erhvervelse, der er lagt til grund for skatteansættelsen, efterfølgende viser sig at give anledning til en højere skatteansættelse. Efter § 35, stk. 3 kan skattemyndighederne, hvis der efter udløbet af de almindelige ansættelsesfrister er konstateret ændringer i grundlaget for en skatteansættelse, lægge disse ændringer til grund for skatteansættelsen vedrørende et senere indkomstår, medmindre ansættelsen er baseret på et skøn. Efter § 35, stk. 4 kan skattemyndighederne forhøje en skatteansættelse udover fristerne i § 35, stk. 1, hvis forhøjelsen skyldes, at den skattepligtige eller nogen på dennes vegne forsætligt eller groft uagtsomt har bevirket, at skatteansættelsen er foretaget på et urigtigt eller ufuldstændigt grundlag. Efter § 35, stk. 5 finder ansættelsesfristerne efter stk. 1 ikke anvendelse, når en skatteansættelse er påklaget, på forhøjelser vedrørende det påklagede forhold.

Disse ansættelsesfrister har over årene givet anledning til debat, bl.a. fordi de beror på en afvejning af valg mellem skønspregede og objektive regler, og fordi de beror på en afvejning mellem myndighedernes og den skattepligtiges ansvar for en korrekt skatteansættelse.

Bl.a. har Skattelovrådet afgivet udtalelser herover i efteråret 1995, jf. Tidsskrift for Skatter- og Afgifter, side 1650, og foråret 1997, jf. betænkning nr. 1339 fra 1997.

Det foreslås nu, at ansættelsesfristerne samles.

Det foreslås, at den gældende ordning med almindelige 3-årige ansættelsesfrister bevares. Dette er ikke udtryk for den opfattelse, at det skal tilstræbes, at der gælder samme ansættelsesfrister for skattepligtige og skattemyndighederne. Der er sådanne forskelle mellem de opgaver, skattemyndighederne er pålagt at udføre, og de beskyttelsesværdige hensyn, der skal tages til skattepligtige, at det ikke giver mening alene herudfra at tilstræbe fælles ansættelsesfrister. Når den gældende ordning med almindelige 3-årige ansættelsesfrister foreslås opretholdt, er det ud fra en betragtning om, at der ikke er væsentlige grunde til at afkorte den gældende almindelige frist for skattepligtiges adgang til at begære sin skatteansættelse genoptaget.

Det foreslås, at betingelserne for at bryde de almindelige ansættelsesfrister objektiveres, således at skønselementet for skattepligtiges adgang til at få

genoptaget skatteansættelser for indkomstår, der ligger mere en tre år forud i tid, reduceres.

Det foreslås, at betingelserne for at bryde de almindelige ansættelsesfrister som udgangspunkt gøres fælles for skattepligtige og skattemyndighederne.

Det foreslås, at ansættelsesfristerne lempes, centreret omkring tilfælde, hvor enten den skattepligtige eller skattemyndighederne ikke kan bebrejdes, at skatteansættelsen først foretages på det sene tidspunkt. Det foreslås således, at ansættelsesfristerne lempes i følgende tilfælde:

1) »I det omfang skatteansættelsen er en følge af, at der efter indkomstårets udløb er indtrådt en ændring i grundlaget for opgørelsen af den indkomst eller den ejerboligværdi, der skal lægges til grund for skatteansættelsen«, jf. forslaget til § 35, stk. 1, nr. 1 i skattestyrelsesloven.

Efter gældende ret kan en skattepligtig få genoptaget en skatteansættelse uden for de 3-årige genoptagelsesfrister, når forholdene i særlig grad taler derfor, jf. § 4, stk. 2 i skattestyrelsesloven.

Efter gældende ret kan skattemyndighederne forhøje en skatteansættelse uden for de 3-årige ansættelsesfrister, hvis forhøjelsen skyldes, at en forpligtelse eller en erhvervelse, der er lagt til grund for skatteansættelsen, efterfølgende viser sig at give anledning til en højere skatteansættelse, jf. § 35, stk. 2 i skattestyrelsesloven.

Bestemmelsen indebærer, at der generelt gives adgang til at ændre en skatteansættelse efter udløbet af de almindelige ansættelsesfrister, hvis ændringen skyldes, at der efter indkomstårets udløb er indtrådt en ændring i grundlaget for opgørelsen af den indkomst eller den ejerboligværdi, der skal lægges til grund for skatteansættelsen, og ikke som efter gældende ret kun efter en skønsmæssig vurdering eller i mere snævert angivne tilfælde af efterfølgende ændringer.

For skattemyndighederne indebærer bestemmelsen, at afgørelser om betaling af bidrag, told, moms og afgifter i øvrigt, der kan fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, vil kunne tillægges skattemæssig virkning uanset de almindelige 3-årige ansættelsesfrister.

2) »I det omfang skatteansættelsen skyldes en ændret bedømmelse af grundlaget for en skatteansættelse eller et fremførselsberettiget underskud for indkomstår, der ligger uden for fristerne efter § 34, og skatteansættelsen foretages inden for fristerne efter § 34 og ikke beror på en skøn«, jf. forslaget til § 35, stk. 1, nr. 2 i skattestyrelsesloven.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende § 35, stk. 3 i skattestyrelsesloven, bortset fra at bestemmelsen efter forslaget fremover også skal kunne finde anvendelse i tilfælde, hvor bedømmelsen af grundlaget for et fremførselsberettiget underskud ændres.

3) »I det omfang skatteansættelsen er en følge af en skatteansættelse af den skattepligtige vedrørende et andet indkomstår«, jf. forslaget til § 35, stk. 1, nr. 3 i skattestyrelsesloven.

Efter gældende ret kan skattemyndighederne, når en skattepligtig har begæret en skatteansættelse genoptaget, foretage sådanne ændringer af skatteansættelser for andre indkomstår, der er en følge af den skattepligtiges genoptagelsesbegæring, jf. § 4, stk. 3 i skattestyrelsesloven.

Der gælder ikke en tilsvarende bestemmelse om konsekvensændringer som følge af skattemyndighedernes forhøjelse af en skatteansættelse.

Bestemmelsen indebærer, at der generelt - og ikke kun i forbindelse med genoptagelsesansøgninger - gives adgang til at foretage konsekvensændringer af skatteansættelser af den skattepligtige vedrørende andre indkomstår, der ligger uden for de almindelige 3-årige ansættelsesfrister.

4) »I det omfang skatteansættelsen er en følge af en skatteansættelse af en ægtefælle, hvormed den skattepligtige var samlevende ved indkomstårets udløb, jf. § 4 i kildeskatteloven, vedrørende samme eller et andet indkomstår«, jf. forslaget til § 35, stk. 1, nr. 4 i skattestyrelsesloven.

Der er ingen tilsvarende bestemmelse i gældende ret.

Bestemmelsen indebærer, at der ved skatteansættelse af en ægtefælle kan foretages sådanne afledte ændringer af skatteansættelsen af den anden ægtefælle, der følger af de særlige regler for fælles skatteberegning mv. mellem ægtefæller.

5) »I det omfang skatteansættelsen består i, at Ligningsrådet efter § 19 tilsidesætter en afgørelse truffet af et skatteankenævns«, jf. forslaget til § 35, stk. 1, nr. 8.

Efter gældende ret er Ligningsrådet ved udøvelsen af sin revisionskompetence bundet af de almindelige ansættelsesfrister.

Bestemmelsen indebærer, at Ligningsrådet ubundet af de almindelige 3-årige ansættelsesfrister kan udøve sin revisionskompetence over for skatteankenævns, og således ændre en skatteankenævnskendelse efter udløbet af disse ansættelsesfrister. Bestemmelsen har sammenhæng med, at

skatteankenævnskendelser ofte først afsiges mere end 3 år efter indkomstårets udløb.

Under bemærkningerne til § 1, nr. 20 er der givet eksempler på betydningen af de foreslåede lempelser.

Herudover foreslås den lempelse, at i de tilfælde, hvor hidtidig ligningsmæssig praksis er endeligt underkendt ved en Landsskatteretskendelse eller ved en dom, og Told- og Skattestyrelsen bestemmer, at skatteansættelser vedrørende andre skattepligtige foretaget efter den nu underkendte praksis, skal kunne genoptages, skal genoptagelse kunne ske tilbage fra og med det indkomstår, der har været prøvet i den første sag, der resulterede i den underkendende kendelse eller dom, jf. forslaget til § 35, stk. 1, nr. 7. Dette svarer til den hidtidige praksis med genoptagelsescirculærer fra Told- og Skattestyrelsen, jf. T&S-cirkulære 1993-9, men med den ændring, at fristberegningen fremover ikke skal udmåles til 3 år forud for tidspunktet for den først underkendende Landsskatteretskendelse eller dom. Forslagets gennemførelse vil bevirke, at behovet for at hver enkelt, der er blevet skatteansat efter en omtvistet skattepraksis, forfølger sin sag til Landskatteretten og eventuelt ved domstolene, mindskes, med deraf følgende procesbesparelser.

Uanset de foreslåede lempelser af ansættelsesfristerne efter skattestyrelsesloven, er foretagelse af en skatteansættelse som udgangspunkt bundet af de almindelige frister for forældelse af skattekrav, det vil sige normalt 5 år fra forfaldstidspunktet. Dette gælder dog i sagens natur ikke forslaget til § 35, stk. 1, nr. 7.

Efter forslaget er det i øvrigt en generel betingelse for at ændre en skatteansættelse uden for de almindelige 3-årige ansættelsesfrister, at ændringen indebærer en - isoleret set - bruttoforhøjelse eller bruttonedsættelse på mindst 5.000 kr. af en indkomst, der skal indgå i grundlaget for skatteansættelsen, jf. forslaget til § 35, stk. 2.

Det er efter forslaget endvidere en generel betingelse, at ændringen varsles - eller anmodning om ændringen fremsættes - inden rimelig tid efter at skattemyndighederne, respektive den skattepligtige, er kommet til kundskab om det forhold, der begrunder fristforlængelsen, jf. forslaget til § 35, stk. 3.

Det foreslås ud fra administrative hensyn, at en skatteansættende myndighed som udgangspunkt ikke afskæres fra at gennemføre en ansættelsesændring af grunde som nævnt i § 35, stk. 1, selv om skatteankenævnet, Landsskatteretten eller Ligningsrådet tidligere har taget stilling til samme forhold som det, der nu er grundlag for at ændre, jf. forslaget til § 35, stk. 4. Forslaget skønnes retssikkerhedsmæssigt forsvarligt

under hensyn til de kriterier for ekstraordinær genoptagelse, der er foreslået i § 35, stk. 1.

6. Skatteforbehold, jf. forslaget under § 1, nr. 23 til § 37 B i skattestyrelsesloven: I forbindelse med en privatretlig disposition kan det stilles som en betingelse for dispositionens gennemførelse, at dispositionen af myndighederne tillægges en nærmere angiven skatteretlig virkning (skatteforbehold). Det er almindeligt antaget, at en sådan betingelse i en privatretlig disposition skal respekteres af skattemyndighederne.

Skatteforbehold vedrører til en vis grad samme problemområde som omgørelse, jf. forslaget under § 1, nr. 23 til § 37 C, og skatteforbehold giver anledning til tilsvarende administrative problemer som omgørelse.

Disse administrative problemer består bl.a. deri, at privatretlige dispositioner, der er foretaget adskillige år tilbage i tid, nu ændres tilbage fra det tidspunkt, hvor dispositionen oprindeligt blev foretaget, med den virkning, at den da foretagne skatteansættelse - og ofte skatteansættelser for følgende år - nu skal ændres.

Til afbødning af disse administrative problemer foreslås, at et skatteforbehold kun skal tillægges virkning, hvis det er klart, skriftligt og oplyst overfor den skatteansættende myndighed senest samtidig med at skattemyndigheden oplyses om dispositionens øvrige indhold. Det sker normalt efter anmodning som led i ligningsarbejdet. Det foreslås endvidere, at skattemyndigheden skal kunne afvise et skatteforbehold, hvis de privatretlige virkninger af, at forbeholdet gøres gældende, ikke er klare og overskuelige.

Efter forslaget afgøres disse krav til skatteforbehold som led i den almindelige ligning, og afgørelser herom påklages administrativt som en skatteansættelse.

7. Omgørelse, jf. forslaget under § 1, nr. 23 til § 37 C i skattestyrelsesloven: Efter hidtidig administrativ praksis kan Ligningsrådet, eller den Ligningsrådet har bemyndiget dertil, efter anmodning tillade, at en privatretlig disposition, der ændres, tillægges oprindeligt skatteretlig virkning, såkaldt »omgørelse«.

Formålet med omgørelsespraksis kan formuleres således, at det er at undgå tilfælde, hvor en borger beskattes på grundlag af en privatretlig disposition, der har uforudsete skattemæssige virkninger, der er væsentlige og uhensigtsmæssige.

Efter SD-cirkulære 1986-22 har Ligningsrådet bemyndiget de lokale ligningsmyndigheder til at tillade omgørelse af hovedaktionærdispositioner efter nærmere angivne retningslinier. Herefter kan omgørelse tillades, hvis følgende tre betingelser er opfyldt. For det første skal den ændring af den privatretlige disposition, der ønskes gennemført, være enkel og oversku-

elig. For det andet skal forholdet være lagt klart frem. For det tredje skal ansøgeren være i god tro med hensyn til de skattemæssige virkninger af den foretagne disposition. Afslag på sådanne omgørelsesanmodninger kan påklages til Ligningsrådet.

Under hensyn til karakteren af omgørelsespraksis foreslås adgangen til at tillade omgørelse lovfæstet.

Det er efter forslaget en forudsætning for tilladelse til omgørelse, at den disposition, der søges omgjort, ikke i overvejende grad har været båret af skattesppekulative hensyn, at de skattemæssige virkninger af dispositionen har været uforudsete og væsentlige, at dispositionen har været lagt klart frem for skattemyndighederne, at de privatretlige virkninger af den ønskede omgørelse er enkle og overskuelige og at alle, der skatteretligt vil blive berørt af en tilladelse til omgørelse, tiltræder omgørelsesanmodningen.

Herudover stilles der forslag om at indføre et gebyr for omgørelse. Gebyret er af samme størrelse som gebyret for at få en bindende forhåndsbesked om egne forhold.

De foreslåede betingelser for omgørelse skal bl.a. ses i lyset af, at der i dag er adgang til at få en bindende forhåndsbesked om en påtænkt disposition, og i lyset af at omgørelse normalt kun kommer på tale i forbindelse med privatretlige dispositioner mellem parter, der har en fælles interesse i omgørelsen, f.eks. mellem en hovedaktionær og det af denne beherskede selskab, eller i forbindelse med ensidige dispositioner, f.eks. en gave.

8. Forslag af hovedsagelig redaktionel karakter, jf. forslagene under § 1, nr. 6-11, 14, 16-19, 21, 22 og 23 (fsva. forslaget til § 37 A), samt §§ 2-7: Der er medtaget en række forslag til tydeliggørelse af loven. Forslagene er af hovedsagelig redaktionel karakter.

Provenumæssige konsekvenser

De foreslåede justeringer og præciseringer skønnes samlet set ikke at indebære nævneværdige provenumæssige konsekvenser.

Administrative konsekvenser

Gennemførelse af forslaget under § 1, nr. 1 skønnes at medføre engangsudgifter for Told & Skat på ca. 15 mill. kr. til edb-omstillinger, således at kommende øn-

sker om fælleskommunal skatteadministration kan administreres. Det er herved i overensstemmelse med lovforslaget lagt til grund, at den fælleskommunale administration omfatter hele skatteadministrationen, og ikke kun enkelte dele af skatteadministrationen. Det bemærkes, at en adgang til opdeling af skatteadministrationen vil medføre betydeligt større engangsudgifter til edb-tilretning for Told & Skat. Det bemærkes endvidere, at det vil tage ca. 6 måneder at gennemføre de systemtilpasninger i Told & Skat, som fælleskommunal administration kræver.

Merudgifter til omkostningsdækning til sagkyndig bistand skønnes med betydelig usikkerhed at ville udgøre 0,5 mill. kr. på årsbasis. Udgifterne afholdes af den lovbundne bevilling vedrørende udgifter til sagkyndig bistand i skattesager mv. (§ 9.21.05) under Skatteministeriet, der som følge heraf forhøjes. For 1999 optages 0,25 mill. kr. på forslaget til tillægsbevillingslov. Øgede indtægter fra klagegebyr i Landskatteretssager og gebyr for omgørelse på skønsmæssigt 0,1 mill. kr. årligt optages som en forhøjelse af bevillingen til klagegebyr under Skatteministeriet, der henregnes til statens indtægtsbudget.

Derudover skønnes lovforslagets gennemførelse samlet set ikke at have nævneværdige administrative konsekvenser for Told & Skat og for kommunerne under et. For kommunerne skønnes forslaget at medføre et mindre merforbrug til klagebehandling, som dog modsvares af effektiviseringen ved etablering af fælleskommunal administration.

Erhvervsøkonomiske og erhvervsadministrative konsekvenser

Det skønnes, at lovforslaget ikke har nævneværdige erhvervsøkonomiske konsekvenser.

Det skønnes, at lovforslaget ikke har erhvervsadministrative konsekvenser.

Forhold til EU-retten

Det skønnes, at lovforslaget ikke indeholder EU-retlige aspekter.

Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke miljømæssige konsekvenser.

Sammenfatning af økonomiske og administrative konsekvenser

	Positive konsekvenser/mindre udgifter (hvis Ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis Ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Mulig effektivisering af den kommunale administration Merindtægt fra gebyrer vedr. klage og omgørelse på skøns-mæssigt 0,1 mill. kr. årligt.	Forslaget skønnes at medføre engangsudgifter for Told & Skat på 15 mill. kr. Forslaget skønnes med betydelig usikkerhed at medfører en årlig merudgift til omkostningsdækning på 0,5 mill. kr. Udgiften skønnes at udgøre 0,25 mill. kr. i 1999.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forhold til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter	

Høring

Udkast til lovforslaget har været sendt til udtalelse hos Foreningen af Registrerede Revisorer, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Advokatrådet, Erhvervenes Skatteseekretariat, Kommunernes Landsforening, Københavns Kommune, Frederiksberg Kommune, Foreningen af Danske Skatteankenævn, Erhvervsministeriet og professor Ole Bjørn.

Den del af lovforslaget, der vedrører fælleskommunal administration, jf. § 1, nr. 1, har alene været drøftet med Indenrigsministeriet og Kommunernes Landsforening. Forslagene under § 1, nr. 12, § 1, nr. 20 fsva. forslagene til § 35, stk. 1, nr. 2, 5 og 9, og stk. 4, § 1 nr. 23 fsva. forslaget til § 37 C, samt forslagene under § 5 og § 6 er nye/væsentligt ændrede i forhold til det udkast til lovforslag, der har været sendt til høring.

Høringssvarene er båret af, at lovforslaget i overvejende grad er af teknisk karakter.

Advokatrådet udtrykker tilfredshed med at betingelserne for ekstraordinær genoptagelse objektiviseres, jf. forslaget til § 1, nr. 20, men har bemærkninger af mere teknisk karakter.

Advokatrådet udtrykker generelle betænkeligheder ved Ligningsrådets adgang til at ændre skatteankenævnskendelser, og Foreningen af Danske Skatteankenævn udtrykker betænkelighed ved at fjerne fristen for Ligningsrådets adgang til at ændre skatteankenævnskendelser, jf. forslaget under § 1, nr. 20 til § 35, stk. 1, nr. 8

Ligningsrådets adgang til at ændre skatteankenævnskendelser er et gammelt led i det statslige tilsyn med den kommunale administration. Forslaget er opretholdt, fordi skatteankenævnskendelser ofte først foreligger efter udløbet af den almindelige 3-årige ansættelsesfrist, hvilket hindrer Ligningsrådet i at anvende denne tilsynsbeføjelse. Ligningsrådets hidtidige praksis for anvendelse af denne kompetence, der er meget tilbageholdende, er gengivet i bemærkningerne til bestemmelsen som fortolkningsbidrag.

Foreningen af Danske Skatteankenævn udtrykker betænkelighed ved forslaget om en bagatelgrænse for ekstraordinær genoptagelse, jf. forslaget under § 1, nr. 20 til § 35, stk. 2 i skattestyrelsesloven.

Forslaget er opretholdt under hensyn til de administrative omkostninger, der er forbundet med gennemførelse af ansættelsesændringer for indkomståret, der ligger langt tilbage i tid.

Advokatrådet udtrykker betænkelighed ved at begrænse adgangen til at tage skatteforbehold og adgangen til at få omgørelse, jf. forslaget under § 1, nr. 23 til henholdsvis § 37 B og § 37 C i skattestyrelsesloven.

Forslagene er opretholdt i tillempet form, bl.a. under hensyn til de administrative og bevismæssige problemer, der er forbundet med skattemæssigt at tilbageføre privatretlige dispositioner, der er lagt til grund for skatteansættelser. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til bestemmelserne.

Professor Ole Bjørn har alene udtalt sig om forslaget om omgørelse. Han henleder opmærksomheden på den forskel, der vil blive mellem den vide adgang, der er til at berigtige en tilsidesat koncernintern transaktion efter ligningslovens § 2 (bestemmelsen er fra foråret 1998), og det foreliggende forslag til lovfæstelse af en almindelig adgang til omgørelse, der er betydelig mere restriktivt. Han efterlyser mere ensartede regler for omgørelse, jf. forslaget under § 1, nr. 23 til § 37 C i skattestyrelsesloven.

Forslaget er fastholdt under hensyn til, at de særlige forhold, der gælder vedrørende koncerninterne transaktioner, begrundet særlige regler for berigtigelse af sådanne dispositioner.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Efter forslaget bemyndiges skatteministeren til at godkende, at kommuner i fællesskab udpeger en person til at have ansvaret for ligningsarbejdet i de pågældende kommuner, og dermed etablering af en fælles administration på skatteområdet.

Det er en forudsætning for en godkendelse, at der foreligger en anmodning fra de kommunalbestyrelser, der ønsker at indgå i samarbejdet. Skatteministeren vil således ikke af egen drift kunne bestemme, at der skal etableres en fælles administration. Den enkelte kommunalbestyrelse afgør selv, om den vil indgå i et samarbejde.

Efter skattestyrelseslovens § 1, stk. 2 skal kommunalbestyrelsen udpege en person, der er ansat i kommunen, til at have det øverste ansvar for den kommunale skattemyndigheds ligningsarbejde. Efter forslaget vil en godkendelse fra skatteministeren indebære, at bestemmelsen i skattestyrelseslovens § 1, stk. 2 fraviges derved, at de kommunalbestyrelser, der ønsker at indgå i samarbejdet, i fællesskab kan udpege en embedsmand til at have det øverste ansvar for ligningsarbejdet i alle deltagende kommuner.

Men kravet efter skattestyrelseslovens § 1, stk. 1 om, at den enkelte kommunalbestyrelse er ansvarlig for, at der hvert år udarbejdes en plan for ligningsarbejdet i kommunen, og ansvarlig for at planen følges, vil ikke kunne fraviges.

En sådan godkendelse til at udpege en fælles ligningsansvarlig indebærer, at forvaltningsmyndigheden på skatteområdet er fælles i de deltagende kommuner.

Det samme gælder kompetence, der efter anden skattelovgivning eller efter sagsudlægningsbekend-

gørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 336 af 10. juni 1998, som ændret ved bekendtgørelse nr. 362 af 19. juni 1998 og bekendtgørelse nr. 968 af 16. december 1998, er henlagt til den kommunale skattemyndighed.

Klage over afgørelser vil som hidtil kunne påklages til skatteankenævnet for den kommune, hvor den pågældende skatteyder bor, eller til den statslige told- og skatteforvaltning.

Den fælles ligningsansvarlige har den faglige ledelse af de embedsmænd, der henhører under den fælles forvaltning, mens den kommune, hvor den enkelte embedsmand er ansat, har arbejdsgiveransvaret i forhold til den pågældende. De kommunale skattemedarbejders ansættelsesforhold mv. er således upåvirkede af den foreslåede ordning. Arbejdsgiveransvaret over for den fælles ligningsansvarlige påhviler den kommune, hvor vedkommende er ansat.

Den fælles administration vil fysisk kunne placeres uden for en deltagende kommune. Men det forventes, at der som minimum i hver enkelt kommune bibeholdes en serviceenhed, der kan vejlede borgerne på skatteområdet.

Det er en forudsætning for en godkendelse, at der er udarbejdet en plan for organisationen af fællesskabet, og at de deltagende kommuner er enige om fordeling og finansiering af udgifterne ved den fælles administration.

Det er endvidere en forudsætning for en godkendelse, at etableringen af den fælles administration ikke medfører væsentlige merudgifter for statskassen.

Ved afgørelsen af, om en godkendelse skal gives, vil skatteministeren kunne tillægge det betydning, om en ansøgende kommune allerede samarbejder med andre kommuner på andre områder, således at en godkendelse vil medføre unødigt komplicerede samarbejdsrelationer i forhold til borgerne og staten.

Fremgangsmåden ved ansøgning om etablering af en fælleskommunal administration vil være, at kommunalbestyrelserne i de kommuner, der ønsker at deltage, lader udarbejde et udkast til en aftale herom. Dette aftaleudkast sendes til udtalelse i Skatteministeriet. Når Skatteministeriets udtalelse foreligger, udarbejder kommunerne den endelige aftale, der efter godkendelse i de deltagende kommunalbestyrelser sendes til skatteministeren med anmodning om godkendelse af udpegning af en fælles ligningsansvarlig på dette aftalegrundlag.

Det forventes, at en godkendelse af udpegning af en fælles ligningsansvarlig vil blive givet for en årrække, men med mulighed for forlængelse.

F. t. l. vedr. skattestyrelsesloven og andre love

De kommunalbestyrelser, der indgår i et samarbejde, har ansvaret for at informere borgerne om det etablerede samarbejdet.

Skatteministeren vil kunne tilbagekalde en godkendelse af udpegning af en fælles ligningsansvarlig, hvis skatteministeren skønner, at forudsætninger for godkendelsen ikke opfyldes. En sådan tilbagekaldelse af en godkendelse vil kunne have væsentlige administrative konsekvenser for de deltagende kommuner, hvorfor en tilbagekaldelse skal ske med et passende varsel, der normalt ikke er på under ½ år.

Til nr. 2

Efter § 3, stk. 4, 1. pkt. i skattestyrelsesloven skal ligningsmyndighederne varsle den skattepligtige skriftligt, hvis myndighederne påtænker at foretage en skatteansættelse på et andet grundlag end selvangivet eller påtænker at ændre en skatteansættelse. Den skattepligtige skal samtidig gives en frist til at fremkomme med en udtalelse over den påtænkte skatteansættelse.

Denne høringspligt er ubetinget i modsætning til den almindelige høringspligt efter forvaltningslovens § 19 og § 20, hvorefter en forvaltningsmyndighed som udgangspunkt skal foretage høring af en part, når myndigheden er kommet i besiddelse af oplysninger om sagens faktiske omstændigheder, som parten ikke kan antages at være bekendt med, og oplysningerne er til ugunst for den pågældende part og af væsentlig betydning for sagens afgørelse.

Det foreslås præciseret, at den særlige ubetingede høringspligt efter skattestyrelsesloven kun omfatter de tilfælde, hvor den påtænkte ændring vedrører oplysninger af den type, der skal selvangives. Det er typisk oplysninger om indkomst, herunder fradrag, oplysninger om kvalificering af en indkomst som f.eks. personlig indkomst eller kapitalindkomst, oplysninger om indkomst fra udlandet eller oplysninger om værdien af ejerbolig.

Derimod skal der efter forslaget ikke foretages høring efter skattestyrelsesloven i tilfælde, hvor den påtænkte ændring skyldes en ændret skatteberegning i form af f.eks. overførsel af et uudnyttet underskud, bundfradrag eller personfradrag mellem ægtefæller, fremførsel af et underskud til fradrag i den skattepligtiges indkomst for følgende indkomstår, eller beregning af en skattelempelse efter en dobbeltbeskatningsaftale med en fremmed stat. I disse tilfælde finder de almindelige høringsregler i forvaltningsloven anvendelse.

Baggrunden for forslaget er dels, at der normalt ikke er grundlag for uenighed om en skatteberegning, dels at skatteberegningen normalt først foretages i for-

bindelse med »årsopgørelsen«, og ikke allerede på tidspunktet for udsendelsen af »agterskrivelsen«.

Til nr. 3

Efter § 3, stk. 4, 2. pkt. i skattestyrelsesloven skal skattemyndighederne give den skattepligtige en frist til at udtale sig over den varslede påtænkte skatteansættelse. Længden af denne frist beror som udgangspunkt på myndighedens bedømmelse af behovet herfor i den enkelte sag, men efter retspraksis må fristen normalt ikke være på mindre end 14 dage.

Det foreslås at lovfæste, at høringsfristen skal være på mindst 15 dage regnet fra høringskrivelsens datering, svarende til 14 dage fra høringskrivelsens fremkomst til den skattepligtige ved normal postbesørgelse. Herved undgås tvivl om, hvor kort en frist den enkelte sag giver grundlag for. En manglende overholdelse af denne høringsfrist kan efter omstændighederne medføre, at skatteansættelsen er ugyldig.

Til nr. 4

Efter forslaget ophæves den hidtidige bestemmelse i skattestyrelseslovens § 4 om skattepligtiges ret til få genoptaget skatteansættelser. Denne bestemmelse videreføres efter forslaget under § 1, nr. 20, i skattestyrelseslovens § 34 og § 35.

Til nr. 5 og 15

Forslagene består dels af en redaktionel omskrivning af § 24, stk. 1, i skattestyrelsesloven, dels af forslag om at tillægge skatteankenævn og Landsskatte retten kompetence til at afgøre spørgsmål om forældelse af skattekrav, når spørgsmålet rejses i forbindelse med klage over en skatteansættelse, jf. forslaget til § 24, stk. 1, nr. 5.

En skatteansættelse er uvirksom, hvis den foretages på et tidspunkt, hvor det afledte skattekrav er forældet. Det foreslås derfor, at skatteankenævn og Landsskatte retten tillægges kompetence til at træffe afgørelse om, hvorvidt en skatteansættelse er uvirksom som følge af at det afledte skattekrav var forældet på tidspunktet for skatteansættelsens foretagelse.

Forslaget indebærer ikke, at spørgsmål om forældelse af skattekrav, der opstår i forbindelse med de statslige eller kommunale myndigheders opkrævning og inddrivelse af skattekrav, kan forelægges Landsskatte retten til prøvelse. Den administrative prøvelse heraf tilkommer de statslig told- og skattemyndigheder. Den foreslåede skatteankenævns- og Landsskatte retetskompetence er alene en kompetence til at afgøre spørgsmål om, hvorvidt der forelå forældelse på det

tidspunkt, hvor den påklagede skatteansættelse blev foretaget.

Efter afgiftslovgivningen har Landsskatteretten i et nærmere angivet omfang klagekompetence på afgiftsområdet. Forslagets gennemførelse bevirker, at Landsskatteretten også i disse sagstyper får en tilsvarende afgørelseskompetence.

Til nr. 6-9, 11, 14, 16, 18, 19 og 21-22

Forslagene er hovedsagelig af redaktionel karakter.

Det foreslås under i nr. 9, at der beskikkes en suppleant for hver af de to særligt sagkyndige, der skal beskikkes af skatteministeren til at deltage i Landsskatterettens afgørelser af klager over afgørelser efter lov om registreringsafgift af motorkøretøjer m.v. Uden en sådan beskikkelse vil Landsskatteretten ikke kunne træffe afgørelse i disse sager, hvis en af de to sagkyndige får forfald.

Det foreslås under nr. 16, at klageafgiften ved klage til Landsskatteretten tilbagebetales i tilfælde, hvor klagen trækkes tilbage i forbindelse med at den myndighed, der har truffet den påklagede afgørelse, genoptager sagen.

Til nr. 10 og 17

Det foreslås, at skatteankenævn og Landsskatteretten ikke fremover skal have en fri adgang til at ændre urigtige forhold i en påklaget skatteansættelse.

Efter forslaget er disse klageorganers kompetence til at ændre en skatteansættelse en kompetence til at ændre de forhold i skatteansættelsen, der er klaget over, samt andre forhold i skatteansættelsen, der er en følge af klagen. Det kan f.eks. være en situation, hvor der er klaget over afskrivningsgrundlaget for en erhvervsmæssig ejendom, der tillige anvendes privat. Ændres fordelingen mellem erhvervsmæssig og privat anvendelse af bygningen, vil såvel afskrivningsgrundlaget som lejeværdi af egen bolig skulle ændres. Denne kompetence er ubundet af ansættelsesfristerne som foreslået under § 1, nr. 20.

Ønskes andre end disse forhold i skatteansættelsen ændret, må spørgsmålet tages op af den skattemyndighed, der har ansættelseskompetencen i første instans. Dette kan efter gældende ret gøres, selvom ansættelsen er til behandling i et klageorgan, når der blot ikke er tale om samme forhold i skatteansættelsen.

Til nr. 12 og 13

Efter § 22, stk. 1 i skattekontrolloven kan skatteankenævn genoptage egne kendelser efter anmodning fra klageren, når nævnet forelægges nye oplysninger, som ikke tidligere har været fremme under sagen, og

nævnet skønner, at de nye oplysninger ville have medført et væsentligt ændret udfald af sagen, hvis de havde foreligget tidligere.

Det foreslås under nr. 12, at denne genoptagelseskompetence tidsmæssigt begrænses efter de under § 1, nr. 20 foreslåede ansættelsesfrister, og efter adgangen til at få afgørelsen prøvet i det administrative klagesystem eller ved domstolene.

Baggrunden for forslaget er, at der som udgangspunkt ikke bør være en bedre adgang til at få genoptaget en skatteansættelse, der har været påklaget, end en skatteansættelse, der ikke har været påklaget.

Efter forslaget til § 22, stk. 1, nr. 1 skal en anmodning om genoptagelse fremsættes inden for samme frister som gælder for fremsættelse af en anmodning om genoptagelse i første instans, det vil sige inden 3 år efter udløbet af det pågældende indkomstår, medmindre der foreligger sådanne særlige forhold som nævnt i forslaget til § 35 i skattestyrelsesloven.

Herudover vil en genoptagelsesansøgning kunne fremsættes rettidigt inden for fristen for klage til Landsskatteretten over skatteankenævnets kendelse eller, hvis klage til Landsskatteretten er indgivet, under Landsskatterettens behandling af klagen, jf. forslaget til § 22, stk. 1, nr. 2. Bestemmelsen åbner således for, at skatteankenævnet kan imødekomme en genoptagelsesansøgning, hvis der er kommet nye oplysninger frem under Landsskatterettens behandling af klagen, og de nye oplysninger giver grundlag for en genoptagelse. Men skatteankenævnet skal som hidtil respektere Landsskatterettens kendelser.

Tilsvarende gælder, hvis skatteankenævnets kendelse er indbragt for landsretten eller for Højesteret, jf. forslagene til § 22, stk. 1, nr. 3 og 4.

Efter § 22, stk. 2 i skattestyrelsesloven kan skatteankenævnet efter anmodning fra klageren genoptage egne afgørelser, selv om betingelserne efter § 22, stk. 1 ikke er opfyldte, hvis nævnet skønner, at særlige omstændigheder taler derfor.

Det foreslås under nr. 13, at denne kompetence til ekstraordinært at genoptage egne afgørelser afgrænses på samme måde som Landsskatterettens tilsvarende kompetence efter § 29, stk. 2 i skattestyrelsesloven. Herved bliver den praksis, som Landsskatteretten udvikler vedrørende § 29, stk. 2 retningsgivende for skatteankenævnene.

Bestemmelsen i § 29 i skattestyrelsesloven går tilbage til 1977, jf. § 32 i lov nr. 281 af 8. juni 1977.

Efter § 29, stk. 2 kan Landsskatteretten, når ganske særlige omstændigheder taler derfor, bortse fra genoptagelseskriterierne efter § 29, stk. 1. Som eksempel nævnes i forarbejderne, at Landsskatteretten har af-

sagt en kendelse, der vedrører et spørgsmål, som samtidig verserer for domstolene, og hvor domstolsafgørelsen tilsidesætter hidtidig Landsskatteretspraksis. På den anden side nævnes tillige i forarbejderne, at det forudsættes, at bestemmelsen administreres restriktivt, idet retsmidlet mod Landsskatterettens kendelser fortsat må være indbringelse for domstolene. Forfølger en klager ikke sin opfattelse gennem indbringelse for domstolene, skal der foreligge særlige omstændigheder, der taler afgørende for at tillade genoptagelse.

Det antages, at § 29, stk. 2 i skattestyrelsesloven giver hjemmel til, at Landskatteretten i et meget begrænset omfang kan give forhåndstilsagn om genoptagelse af afsagte Landsskatteretskendelser i tilfælde, hvor klageren kan påvise, at der verserer en helt identisk sag for domstolen, således at udfaldet af dommen må antages at ville kunne lægges direkte til grund for den sag, der har været forelagt Landskatteretten.

Forslagets gennemførelse vil begrænse skatteankenævnenes hidtidige genoptagelseskompetence.

Til nr. 20

Det foreslås at sammenskrive de gældende regler i § 4 i skattestyrelsesloven om frister for skattepligtiges adgang til at få en skatteansættelse genoptaget og reglen i § 35 i skattestyrelsesloven om frister for myndighedernes adgang til at forhøje en skatteansættelse. Fristerne er samlet i forslagene til § 34 og § 35 i skattestyrelsesloven.

Efter § 34 og § 35 gælder fristerne for den kommunale skattemyndigheds, den statslige told- og skatteforvaltnings og Ligningsrådets adgang til at foretage eller ændre en skatteansættelse. Fristerne gælder derimod ikke for skatteankenævn og Landsskatteretten, idet disse klageorganers adgang til at ændre skatteansættelser er særskilt reguleret.

Fristerne gælder ikke tilfælde, hvor en domstol hjemviser en skatteansættelse, der er forelagt domstolen til prøvelse, til fornyet behandling hos ligningsmyndigheden, eller tilfælde hvor der indgås forlig under en retssag.

Fristerne gælder ikke for ejendomsvurderinger foretaget efter lov om vurdering af landets faste ejendomme, selvom ejendomsvurderingen indgår i grundlaget for en skatteansættelse efter lov om en kommunal og amtskommunal ejendomsværdiskat.

Fristerne gælder ikke skattemyndighedernes adgang til at søge et tab for manglende skattebetaling, typisk som følge af urigtig selvangivelse, erstattet af den skattepligtige. Fristerne gælder heller ikke skattepligtiges adgang til at søge tab som følge af for meget betalt skat erstattet af det offentlige.

Efter forslaget gælder de foreslåede ansættelsesfrister for såvel forhøjelser som nedsættelser.

Efter forslaget til § 34, stk. 1 udløber den almindelige frist for myndighedernes adgang til at varsle en forhøjelse af en skatteansættelse som hidtil den 1. maj i det 4. år efter indkomstårets udløb.

Den varsling, der skal foretages inden for fristen, er den »agterskrivelse«, den kommunale skattemyndighed efter § 3, stk. 4 i skattestyrelsesloven skal sende i tilfælde, hvor myndigheden påtænker at foretage en skatteansættelse på et andet grundlag end selvangivet, eller påtænker af ændre den del af grundlaget for en skatteansættelse, der skal selvangives. Bestemmelsen i § 3, stk. 4 gælder efter § 12 A, § 14, stk. 4 og § 19, stk. 1 i skattestyrelsesloven også for den statslige told- og skatteforvaltning og Ligningsrådet.

Det skal i den forbindelse bemærkes, at en agterskrivelse ikke må afsendes, hvis ikke skattemyndigheden på afsendelsestidspunktet i øvrigt er i besiddelse af det fornødne grundlag for at gennemføre den varslede ansættelsesændring. Det skal endvidere bemærkes, at en agterskrivelse skal indeholde en begrundelse, således at den skattepligtige kan tage stilling til om ændringen er rigtig.

Varsles en forhøjelse af en skatteansættelse i det 4. år efter indkomstårets udløb, dvs. i perioden 1/1-1/5, har den skattepligtige – uanset de tidsmæssige begrænsninger efter § 34, stk. 2 for genoprapelse af en skatteansættelse – ret til alle indsigelser mod hele den pågældende skatteansættelse.

Det er som udgangspunkt skattemyndighedernes ansvar, at der foretages en korrekt skatteansættelse, når der foreligger en fyldestgørende og korrekt selvangivelse. Det forekommer imidlertid ofte i praksis - af mange forskelligartede grunde - at en skattepligtig ønsker sin skatteansættelse ændret. I sådanne tilfælde, hvor den skattepligtige ønsker sin skatteansættelse ændret, følger det af almindelige forvaltningsretlige regler, at skattemyndigheden, hvis ansættelsesfristerne ikke er udløbet, skal korrigere ansættelsen, hvis myndigheden forelægges oplysninger, der viser, at ansættelsen er forkert.

Forslaget til § 34, stk. 2, er en videreførelse af den gældende § 4, stk. 1 i skattestyrelsesloven, hvorefter skattepligtiges ret til at begære deres skatteansættelse ændret som udgangspunkt udløber med det 3. år efter indkomstårets udløb.

Genoptagelsesfristen gælder de pligtmæssige selvangivelsesoplysninger, der er fastsat efter § 1 i skattekontrolloven. Fristerne for ændring af oplysninger i selvangivelsen om valg mellem flere muligheder, f.eks. valg af virksomhedsordningen eller valg af af-

skrivningsprocent, er reguleret i de enkelte særlove, hvori adgangen til disse særlige valg er givet.

Det er i forslaget forudsat, at kompetencen til at afgøre, om en genoptagelsesansøgning skal imødekommes, tilkommer skattemyndigheden, og at et afslag på en sådan genoptagelsesansøgning kan påklages på samme måde som en skatteansættelse, det vil typisk sige til skatteankenævn og Landsskatteretten.

Efter forslaget til § 34, stk. 3 skal en ansættelse af den indkomst eller den ejerboligværdi, der skal lægges til grund for skatteansættelsen, normalt være foretaget senest den 1. august i det 4. år efter indkomstårets udløb, medmindre der foreligger et forhold som nævnt i § 35. Fristen er absolut for myndighederne, men den skattepligtige kan efter anmodning få udsat fristen, hvis den pågældende kan påvise, at det vil være forbundet med uforholdsmæssige vanskeligheder for denne at varetage sine interesser i sagen inden fristens udløb.

Bestemmelserne svarer til de gældende bestemmelser i § 35, stk. 1, 2. og 4. pkt. i skattestyrelsesloven, men det er præciseret, at bestemmelserne ikke finder anvendelse på skatteberegningen. Skatteberegningen skal, hvis beregningen foretages efter fristens udløb, foretages inden rimelig tid efter at ansættelsen er foretaget.

Denne ansættelsesfrist gælder ikke i det omfang der i anden lovgivning er fastsat særlige regler om efterbeskatning, f.eks. i etableringskontoloven og kildeskattelovens § 48 E (forskere).

For visse koncernt interne transaktioner udløber fristerne efter stk. 1 og 3 dog først i det 6. år efter indkomstårets udløb, jf. forslaget til § 35, stk. 4.

Anvender den skattepligtige et regnskabsår, der ikke er sammenfaldende med kalenderåret, regnes disse ansættelsesfrister fra udløbet af det indkomstår, der træder i stedet for regnskabsåret, jf. forslaget til § 34, stk. 5.

Efter forslaget til § 35 i skattestyrelsesloven gøres der en række undtagelser fra de almindelige ansættelsesfrister, der er foreslået indsat som § 34 i skattestyrelsesloven.

Disse forlængelser af ansættelsesfristerne vedrører såvel nedsættelser som forhøjelser, og dermed også ansættelsesændringer på grundlag af genoptagelsesansøgninger fra skattepligtige.

Overordnet er fristforlængelserne centreret om tilfælde, hvor den skattepligtige enten uforskyldt er blevet skatteansat for højt eller myndighederne er uden skyld i en for lav skatteansættelse. Fristforlængelserne omfatter ikke småsager, jf. forslaget til § 35, stk. 2 i skattestyrelsesloven.

I modsætning til den gældende § 4, stk. 2 i skattestyrelsesloven, hvor det kræves, at skattepligtiges adgang til at påberåbe sig sådanne længere ansættelsesfrister betinges af, at forholdene i særlige grad skal tale for, at genoptagelse tillades for »gamle« år - altså en mere individuel og skønsmæssig bedømmelse - foreslås genoptagelseskriterierne objektiverede.

Afgørelsen af om betingelserne for fristgennembrud er til stede træffes som led i den almindelige ligning, og en afgørelse herom påklages administrativt på samme måde som en klage over skatteansættelsen.

Under § 35, stk. 1, nr. 1 foreslås, at de almindelige ansættelsesfrister efter § 34 ikke skal finde anvendelse, hvis den indkomst eller den ejerboligværdi, der skal lægges til grund for skatteansættelsen, ændres efter udløbet af det pågældende indkomstår. Ændringen kan være begrundet i såvel privatretlige som offentligretlige forhold.

Det kan være tilfælde, hvor det efterfølgende konstateres, at en indkomst er udbetalt med urette, f.eks. studiestøtte eller dagpenge, og derfor skal betales tilbage. Det kan være tilfælde, hvor en erstatningssum efterfølgende tillades opdelt skattemæssigt på de indkomstår, som erstatningen vedrører, f.eks. erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Det kan være tilfælde, hvor en afgift til det offentlige, for hvilke der er fradrag, først efterfølgende fastsættes endeligt, med deraf følgende regulering af fradraget i opgørelsen af den skattepligtige indkomst, f.eks. realrenteafgift eller bidrag efter arbejdsmarkedsfondsloven. Det kan være tilfælde, hvor indholdet af en privatretlig disposition først efterfølgende afklares endeligt, f.eks. ved dom eller voldgift. Og det kan være tilfælde, hvor der gives tilfælde til omgørelse, eller tilfælde hvor et skatteforbehold gøres gældende, jf. forslagene under § 1, nr. 23.

Under nr. 2 foreslås, at skatteansættelser skal kunne gennemføres inden for de almindelige ansættelsesfrister, selv om de begrundes i en vurdering af grundlaget for en skatteansættelse eller et fremførselsberettiget underskud, der ligger udenfor de almindelige ansættelsesfrister. Bestemmelsen gælder dog ikke i det omfang den skatteansættelse, der nu foretages inden for de almindelige ansættelsesfrister, beror på et skøn.

Bestemmelsens anvendelsesområde vil typisk være en vurdering af et afskrivningsgrundlag eller af grundlaget for et underskud, der er fremført til fradrag vedrørende efterfølgende indkomstår.

Under nr. 3 foreslås, at der i de tilfælde, hvor en ændring af en skatteansættelse har afledte virkninger for skatteansættelsen af den skattepligtige for andre indkomstår, kan foretages sådanne ændringer, der er en

direkte følge heraf, selvom de almindelige ansættelsesfrister derved overskrides.

Det kan f.eks. være tilfældet, hvor skattemyndighederne inden for de almindelige ansættelsesfrister forhøjer en skatteansættelse med den virkning, at en skatteansættelse for indkomstår, der ligger uden for de almindelige ansættelsesfrister, skal nedsættes, eller at den skattepligtige indenfor de almindelige frister begærer en skatteansættelse nedsat med den virkning, at en skatteansættelse for indkomstår, der ligger udenfor de almindelige ansættelsesfrister, skal forhøjes, f.eks. spørgsmålet om hvilket indkomstår en renteudgift skal henføres til.

Under *nr. 4* foreslås, at der i tilfælde, hvor en ændring af en skatteansættelse vedrørende den skattepligtiges ægtefælle har afledte virkninger for skatteansættelsen af den skattepligtige, kan foretages sådanne ændringer, der er en direkte følge heraf, selvom de ordinære ansættelsesfrister derved overskrides.

Forslaget har baggrund i de særlige skatteregler for samlevende ægtefæller. Bestemmelsen vil f.eks. kunne anvendes på spørgsmål om anvendelse af reglerne om medarbejdende ægtefæller. Bestemmelsen kan ikke anvendes på privatretlige dispositioner mellem ægtefæller, når dispositionen ikke er særligt skatteretligt regulerede.

Under *nr. 5* foreslås, at der uafhængigt af de almindelige ansættelsesfrister skal kunne foretages konsekvensændringer mellem interesseforbundne parter som nævnt i § 3 B i skattekontrolloven i tilfælde, hvor en udenlandsk skattemyndighed korrigerer en transaktion mellem sådanne parter, fordi transaktionen ikke er foretaget efter markedsmæssige priser og vilkår.

Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i skattestyrelseslovens § 4, stk. 2, 2. pkt., der ophæves.

Efter bestemmelsen kan skattepligtige - uafhængigt af de almindelige ansættelsesfrister - få nedsat den skattepligtige danske indkomst som følge af en udenlandsk skattemyndigheds transfer pricing regulering vedrørende en kontrolleret transaktion. Der gives dog kun nedsættelse i det omfang de danske skattemyndigheder er enige med de udenlandske skattemyndigheder i, at forhøjelsen er i overensstemmelse med armslængde princippet.

Som nyt i forhold til gældende ret finder bestemmelsen også anvendelse, såfremt en udenlandsk skattemyndighed undtagelsesvis har nedsat den skattepligtige indkomst, således at de kontrollerede transaktioner bliver på armslængde vilkår. En dansk skattemyndighed får således - i det omfang skattemyndigheden er enig med den udenlandske skattemyndighed -

også efter udløbet af ansættelsesfristerne efter den foreslåede § 34 mulighed for at foretage en tilsvarende transfer pricing forhøjelse i Danmark, således at »dobbelt ikke-beskatning«
undgås.

Under *nr. 6* foreslås, at skattemyndighederne ikke skal være bundet af de almindelige ansættelsesfrister i tilfælde, hvor den skattepligtige eller nogen på dennes vegne forsætligt eller groft uagtsomt har forholdt skattemyndighederne ligningsrelevante oplysninger.

Bestemmelsens anvendelse forudsætter ikke, at der er begået et strafbart forhold, men at der er udvist mere end almindelig uagtsomhed af den skattepligtige eller dennes repræsentant, typisk i forbindelse med opfyldelse af selvangivelsespligten.

Under *nr. 7* foreslås, at der lovfæstes en adgang for Told- og Skattestyrelsen til generelt at tillade genoptagelse af skatteansættelser i tilfælde, hvor hidtidig ligningsmæssig praksis er underkendt ved en Landskatteretskendelse eller ved en dom. Det er herved forudsat, at Told- og Skattestyrelsen som hidtil udsender et særligt cirkulære, når der foreligger en sådan kendelse eller dom, der efter styrelsens opfattelse skal resultere i genoptagelse af skatteansættelser i tilsvarende sager. Genoptagelsesadgangen består kun i det omfang, den tilsidesatte praksis har fundet anvendelse ved den pågældende skatteansættelse.

I disse tilfælde vil genoptagelse kunne foretages fra og med det tidligste af de indkomstår, der har været prøvet i den første sag, der førte til underkendelsen af hidtidig praksis.

Under *nr. 8* foreslås, at Ligningsrådets revisionskompetence overfor kommunale skatteankenævne ikke skal være bundet af de ordinære ansættelsesfrister. Jævnligt foreligger ankenævnenes afgørelser først efter udløbet af de ordinære ansættelsesfrister.

Det er Ligningsrådets praksis, at rådet kun ændre skatteankenævnskendelser, hvis de er urigtige og rækker ud over den konkrete sag eller har stor provenumæssig betydning.

Under *nr. 9* foreslås, at skatteministeren bemyndiges til at tillade en skatteansættelse ændret som følge af fejl begået af en skatteansættende myndighed.

Bestemmelsens anvendelsesområde er som udgangspunkt tilfælde, hvor en skatteansættende myndighed har begået en ansvarspådragende fejl. Bestemmelsen skal således ses som et alternativ til en erstatningssøgsmål ved domstolene. Bestemmelsen kan kun anvendes, hvor den begåede fejl har resulteret i en materielt urigtig ansættelse.

Det er hensigten at henlægge denne kompetence til told- og skatteregionerne med klageadgang til Told- og Skattestyrelsen.

Det foreslås under § 35, stk. 2, at der indføres en »bagatelgrænse«, således at undtagelserne fra de almindelige ansættelsesfrister kun finder anvendelse, hvis ansættelsesændringen for det enkelte indkomstår indebærer en indkomstændring (brutto) på mindst 5.000 kr., det vil sige en indkomstændring før fradrag.

Det foreslås under § 35, stk. 3, at adgangen til at fravige de almindelige ansættelsesfrister skal forudsætte, at den skatteansættende myndighed, respektive den skattepligtige, reagerer inden for rimelig tid efter at den pågældende er blevet opmærksom på det forhold, der begrundes fristforlængelsen.

Hvad der er rimelig tid må bero på en bedømmelse af det enkelte forhold, hvorunder såvel sagens karakter, f.eks. om der er tale om en sag, hvor der eventuelt vil blive gjort strafansvar gældende, som den skattepligtiges personlige forhold, f.eks. sygdom, indgår, men normalt må der skulle reageres indenfor 6 måneder.

Det foreslås under § 35, stk. 4, at de skatteansættende myndigheder i første instans ikke skal være udelukket fra at gennemføre forhøjelser eller nedsættelser af grunde som nævnt i § 35, stk. 1 som følge af, at et skatteankenævn, Landsskatteretten, Ligningsrådet eller de statslige told- og skattemyndigheder har truffet afgørelse om det forhold, der nu er grundlag for at ændre. Bestemmelsen finder anvendelse på ansættelsesændringer, der foretages såvel inden for som uden for ansættelsesfristerne efter § 34.

Der vil administrativt blive fastsat nærmere regler for de skatteansættende myndigheders adgang til at anvende denne kompetence.

Til nr. 23

Til § 37 A

Det foreslås, at bestemmelsen i kildeskattelovens § 80 om ægtefællers ret til indsigt i hinandens selvangivelse og om ægtefællers ret til at klage over hinandens skattnedsættelser redaktionelt flyttet til skattestyrelsesloven som § 37 A.

Til § 37 B

Det foreslås, at der som § 37 B i skattestyrelsesloven indsættes en bestemmelse til regulering af de skatteretlige virkninger af et skatteforbehold.

Et skatteforbehold er en betingelse for en privatretlig disposition, hvorefter dispositionen bortfalder eller får et andet indhold, hvis myndighederne tillægger dispositionen en anden skatteretlig virkning end forudsat.

Det foreslås af bevismæssige grunde, at et skatteforbehold kun skal tillægges skatteretlig virkning, hvis det er klart, skriftligt og oplyses overfor den skatteansættende myndighed senest samtidig med at myndigheden oplyses om dispositionens øvrige indhold. Dette sker normalt ved at skattemyndigheden som led i ligningsarbejdet rekvirerer dokumentation for dispositionens indhold.

Det kan ikke kræves, at skattemyndighederne på forhånd tager stilling til et skatteforbehold, der endnu ikke er blevet aktuelt, det vil sige før den uønskede skatteretlige virkning er endeligt afgjort.

Det er lagt til grund, at et skatteforbehold kun kan tillægges skattemæssig virkning, hvis det er taget senest samtidig med den disposition, det er knyttet til, og skatteforbeholdet utvetydigt angiver, hvilke skattemæssige virkning, der udløser forbeholdet, samt hvilken privatretlig virkning det skal tillægges, hvis denne skattemæssige forudsætning brister. Det kan ikke skatteretligt tillægges betydning, hvis f.eks. et skatteforbehold angiver, at parterne i en aftale frit kan indgå en ny aftale med oprindelig virkning, hvis skatteforbeholdet bliver aktuelt, eller hvis der i skatteforbeholdet er indbygget skatteforbehold vedrørende en alternativ aftale.

Det foreslås endvidere, at den skatteansættende myndighed skal kunne afvise et skatteforbehold, hvis skatteforbeholdet indebærer privatretlige virkninger, der ikke er klare og overskuelige, f.eks. hvis dispositionen vedrører overdragelse af en virksomhed, og skatteforbeholdet først bliver udløst adskillige år efter overdragelsen og med den virkning, at virksomhedsoverdragelsen med den efterfølgende drift skal tilbageføres. En sådan afvisning af at tillægge et skatteforbehold skattemæssig virkning indebærer, at den privatretlige disposition skattemæssig består, indtil skattemyndighederne modtager meddelelse om, at dispositionen er ændret med fremtidig virkning.

Afgørelser om, hvilke skatteretlige virkninger et skatteforbehold skal tillægges, påklages administrativt som andre afgørelser om de skatteretlige virkninger af en privatretlig disposition, det vil normalt sige til skatteankenævnet og Landsskatteretten. Et skatteforbehold, der f.eks. først gøres gældende under Landsskatterettens behandling af en klage, skal ikke behandles af Landsskatteretten i første instans, men af den skatteansættende myndighed.

Til § 37 C

Det foreslås, at der som § 37 C i skattestyrelsesloven indsættes en bestemmelse til regulering af adgan-

gen til at tillade omgørelse af de skatteretlig virkninger af privatretlige dispositioner.

Efter forslaget henlægges kompetencen til at give tilladelse til omgørelse til skatteministeren. Efter denne bestemmelse, sammenholdt med skattestyrelseslovens § 38, kan skatteministeren bestemme, hvilke statslige eller kommunale skattemyndigheder, der skal kunne give tilladelse til omgørelse, og om adgangen til at klage over afslag på en omgørelsesanmodning. Det er hensigten, at skatteministeren ved en ændring af sagsudlægningsbekendtgørelsen, jf. senest bekendtgørelse nr. 336 af 10. juni 1998, som ændret ved bekendtgørelse nr. 362 af 19. juni 1998 og bekendtgørelse nr. 968 af 16. december 1998, henlægger kompetencen til at tillade omgørelse til den skatteansættende myndighed med klageadgang til Ligningsrådet. Det er endvidere tanken, at Ligningsrådet skal kunne give generelle anvisninger for administrationen af denne competence.

En tilladelse til omgørelse indebærer i teorien, at skattemyndighederne tillader, at en efterfølgende ændring af en privatretlig disposition, der er lagt til grund for en skatteansættelse, tillægges virkning for skatteansættelsen, således at skatteansættelsen »bliver forkert« og må ændres.

Ved § 37 C, stk. 1, nr. 1, foreslås, at adgangen til omgørelse begrænses til dispositioner, der primært er båret af andre hensyn end skattebesparende eller skatteudskydende. Omgørelse vil således normalt ikke kunne tillades af dispositioner i form af f.eks. overdragelse af aktiver til en åbenbar over- eller underkurs mellem en hovedaktionær og det af denne beherskede selskab. På den anden side vil omgørelse normalt kunne tillades af dispositioner, der indebærer succession, selvom successionen indebærer en skatteudskydelse, fordi en sådan disposition må antages i overvejende grad at være båret af andre hensyn end at udskyde skatten.

Ved § 37 C, stk. 1, nr. 2, foreslås, at adgangen til omgørelse begrænses til dispositioner, hvor den skattepligtige utvivlsomt ikke har forudset de skattemæssige virkninger af dispositionen, og disse virkninger er væsentlige. I kravet om væsentlighed ligger ikke et krav om væsentlighed i relation til den pågældende disposition, men et generelt krav om, at de uforudsete skattemæssige virkninger er væsentlige.

Ved § 37 C, stk. 1, nr. 3, foreslås, at adgangen til omgørelse begrænses til tilfælde, hvor den disposition, der søges omgjort, fra begyndelsen har været lagt klart frem for den skatteansættende myndighed, således at der for myndighederne ikke har været tvivl om dispositionens eksistens og indhold.

Ved § 37 C, stk. 1, nr. 4, foreslås, at adgangen til omgørelse begrænses til tilfælde, hvor de privatretlige virkninger af den ændring af dispositionen, der ønskes, er enkle og overskuelige, såvel for det år, hvor dispositionen er foretaget, som for efterfølgende år. Der må således ikke som følge af en tilladelse til omgørelse være tvivl om de afledte skattemæssige virkninger af omgørelsen. Der vil dog kunne bortses herfra, hvis en manglende opfyldelse af denne betingelse vil stå i misforhold til omgørelsens samlede økonomiske virkninger.

Ved § 37 C, stk. 1, nr. 5, foreslås, at adgangen til omgørelse betinges af at samtlige, der vil blive skatteretligt berørt af, at anmodningen om omgørelse imødekommes, har tiltrådt omgørelsesanmodningen. I det omfang en skattepligtig bor i en anden kommune end den, hvor ansøgeren bor, må også denne anden kommune have erklæret sig enig i omgørelsen, før en tilladelse gives.

Ved § 37 C, stk. 2, foreslås, at adgangen til omgørelse betinges af, at der betales et gebyr svarende til gebyret for at få en bindende forhåndsbesked om egne forhold. Forslaget skal ses i lyset af, at en anmodning om omgørelse er et alternativ til en bindende forhåndsbesked.

Gebyret er i 1999 på 1.500 kr. med tillæg af 1.500 kr. for hver 5 timers tidsforbrug udover 45 timer til sagsbehandlingen. Tidsforbruget opgøres på grundlag af tidsforbruget ved behandlingen af såvel omgørelsesanmodningen som de afledte skatteansættelser. Der medregnes kun tidsforbrug hos den myndighed, som afgør omgørelsesanmodningen i første instans. Beløbet reguleres efter § 20 i personskatteloven.

Grundgebyret skal betales, før behandlingen af omgørelsesanmodningen påbegyndes. Et eventuelt tillægsgebyr skal være betalt, før anmodningen besvares. Gebyret tilfalder staten, medmindre afgørelseskompetencen er henlagt til kommunerne, i hvilket tilfælde gebyret tilfalder den pågældende kommune. Tilbagekaldes en anmodning om omgørelse, tilbagebetales gebyrer, der er betalt. Gebyret tilbagebetales ikke, hvis omgørelse nægtes.

Det påhviler den skattepligtige at dokumentere, at betingelserne for omgørelse er opfyldte.

Til § 2

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget under § 1, nr. 23 (fsva. forslaget til § 37 A i skattestyrelsesloven).

Til § 3

Efter statskattelovens § 42 ligestilles det offentlige krav på betaling af for lidt betalt skat med erstatningskrav, og sådanne erstatningskrav tillægges udpantningsret. Kan skattemyndigheden og den skattepligtige ikke enes om kravets størrelse, skal det indbringes for domstolene til afgørelse.

Det foreslås, at bestemmelsen ophæves ud fra den betragtning, at det offentlige også uden en sådan særlig lovhjemmel ville kunne få medhold ved domstolene i et krav om erstatning for det tab, der er forbundet med, at en skattepligtig forsætligt eller uagtsomt har bevirket, at den skattepligtige er blevet skatteansat for lavt, og dermed ikke har opfyldt lovens krav om betaling af skat, typisk ved at afgive en urigtig selvangivelse.

Til § 4

Efter § 39 A i ejendomsvurderingsloven, skal den enkelte kommune yde det eller de vurderingsråd, der foretager vurderingen af ejendommene i kommunen, bistand af kontormæssig art.

Det foreslås, at skatteministeren skal kunne godkende at kommuner, der ønsker at gå sammen om at løse denne opgave, etablere fælleskommunal administration om sekretariatsbetjeningen.

Det er en forudsætning for en godkendelse, at der foreligger en anmodning fra de kommunalbestyrelser, der ønsker at indgå i samarbejdet. Skatteministeren vil således ikke af egen drift kunne bestemme, at der skal etableres en fælleskommunal administration. Den enkelte kommunalbestyrelse afgør selv, om den vil indgå i et samarbejde.

Det er endvidere en forudsætning, at de vurderingsråd, der skal sekretariatsbetjenes af fællesskabet, accepterer den fælles sekretariatsbetjening.

Den fælleskommunale administration vil fysisk kunne placeres uden for en deltagende kommune. Men det forventes, at der som minimum i hver enkelt kommune bibeholdes en serviceenhed, der kan vejlede borgerne på vurderingsområdet.

Det er en forudsætning for en godkendelse, at der er udarbejdet en plan for organisationen af fællesskabet, og at de deltagende kommuner er enige om fordeling og finansiering af udgifterne ved den fælles administration.

Det er endvidere en forudsætning for en godkendelse, at etableringen af den fælleskommunale administration ikke medfører væsentlige merudgifter for statskassen.

Ved afgørelsen af, om en godkendelse skal gives, vil skatteministeren kunne tillægge det betydning, om

en ansøgende kommune allerede samarbejder med andre kommuner på andre områder, således at en godkendelse vil medføre unødigt komplicerede samarbejdsrelationer for borgere og staten.

Fremgangsmåden ved ansøgning om etablering af en fælleskommunal administration vil være, at kommunalbestyrelserne i de kommuner, der ønsker at deltage, lader udarbejde udkast til en aftale herom. Dette udkast til en aftale sendes til udtalelse i Skatteministeriet. Når Skatteministeriets udtalelse foreligger, udarbejder kommunerne den endelige aftale, der forelægges de deltagende kommunalbestyrelser til godkendelse. Herefter sendes aftalen til skatteministeren med anmodning fra de deltagende kommunalbestyrelser om tilladelse til etablering af den fælleskommunale administration.

Det forventes, at en godkendelse af fælleskommunal sekretariatsbetjening af vurderingsråd vil blive givet for en årrække, men med mulighed for forlængelse.

De kommunalbestyrelser, der indgår i samarbejdet, har ansvaret for at informere borgerne om det etablerede samarbejde.

Skatteministeren vil kunne tilbagekalde en godkendelse af fælleskommunal administration, hvis skatteministeren skønner, at forudsætninger for godkendelsen ikke opfyldes. En sådan tilbagekaldelse af en godkendelse vil kunne have væsentlige administrative konsekvenser for de deltagende kommuner, hvorfor en tilbagekaldelse skal ske med et passende varsel, der normalt ikke er på under ½ år.

Til § 5

Ændringen er en konsekvensændring som følge af forslaget under § 1, nr. 20 om justering og objektivisering af fristreglerne i skattestyrelsesloven.

Til § 6

Efter gældende ret finder de almindelige ansættelsesfrister i skattestyrelsesloven også anvendelse på bidragsopgørelser.

Der er med den foreslåede henvisning til skattestyrelseslovens § 34 alene tale om konsekvensændringer, jf. forslaget under § 1, nr. 20.

En ændring af en skatteansættelse kan have afledede virkninger for den skattepligtiges bidragsopgørelse. I de tilfælde, hvor ændringen af skatteansættelsen foretages efter udløbet af de almindelige ansættelsesfrister, gives der efter det foreslåede 3. pkt., hjemmel til at foretage konsekvensændringer i bidragsopgørelsen.

I den omvendte situation, hvor en ændret bidragsopgørelse bevirker en ændring af skatteansættelsen, er der hjemmel til at gennemføre konsekvensændringen i den under § 1, nr. 20 foreslåede § 35, stk. 1, nr. 1 i skattestyrelsesloven. Der er således symmetri mellem adgangen til ændring af den skattepligtige indkomst som følge af en ændring af bidragsgrundlaget og omvendt.

Til § 7

Forslagene er af redaktionel karakter.

Til § 8

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. juli 1999, og at lovforslaget som udgangspunkt tillægges virkning fra ikrafttrædelsestidspunktet.

Ophævelsen af skattestyrelseslovens § 4 har dog ikke virkning for genoptagelsesanmodninger, der er indgivet til den statslige told- og skatteforvaltning før lovens ikrafttræden, samt for genoptagelsesanmodninger vedrørende indkomstår før 1997, jf. stk. 3.

De dele af lovforslaget, der i øvrigt vedrører behandling af klager eller anmodninger, har virkning for klager eller anmodninger, der indgives efter lovens ikrafttræden, jf. stk. 4.

Skattestyrelseslovens § 21 A, § 34 og § 35, som affattet ved § 1, nr. 11 og 20, har virkning for skatteansættelser, der foretages vedrørende indkomståret 1997 og følgende indkomstår, jf. stk. 5. Efter gældende ret udløber de ordinære ansættelsesfrister vedrørende indkomståret 1997 tidligst med udgangen af indkomståret 2000. Dertil kommer, at formueskatten er ophævet fra og med indkomståret 1997.

Skattestyrelseslovens § 35, stk. 1, nr. 7, har dog virkning for praksis, der er underkendt ved en Landskatteretskendelse eller en dom, der er afsagt efter lovens ikrafttræden. Skatteansættelser for indkomstår før 1997 kan kun genoptages efter § 35, stk. 1, nr. 7, hvis eventuelle afledte konsekvensændringer af genoptagelsen for skatteansættelser af den skattepligtige eller dennes ægtefælle for samme eller andre indkomstår gennemføres.

Skattestyrelseslovens § 37 B som affattet ved § 1, nr. 23 har virkning for skatteforbehold, der tages efter lovens ikrafttræden, jf. stk. 6.

Det foreslås under stk. 7, at forslaget om at ophæve § 42 i statsskatteloven ikke tillægges virkning for sager, der er rejst overfor den skattepligtige efter denne bestemmelse før lovens ikrafttræden.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

§ 3. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Agter den kommunale skattemyndighed at foretage en skatteansættelse på et andet grundlag end det, der er selvangivet, herunder tilfælde, hvor behørig selvangivelse ikke foreligger, eller agter den kommunale skattemyndighed at ændre en skatteansættelse, skal den skattepligtige underrettes skriftligt derom. Den skattepligtige skal samtidig underrettes om, at skatteansættelsen vil blive foretaget som varsel, hvis den skattepligtige ikke over for skattemyndigheden fremkommer med en begrundet skriftlig eller mundtlig udtalelse imod skatteansættelsen inden en nærmere angiven frist. Har den skattepligtige ikke udtalt sig inden fristens udløb, kan skattemyndigheden foretage skatteansættelsen i overensstemmelse med forslaget uden yderligere underretning. Har den skattepligtige udtalt sig inden fristens udløb, skal der gives skriftlig underretning om skatteansættelsen (kendelse).

Stk. 5. ---

Lovforslaget

§ 1

I lov om skattemyndighedernes organisation og opgaver m.v. (skattestyrelsesloven), jf. lov-bekendtgørelse nr. 526 af 3. juli 1998, som ændret ved § 5 i lov nr. 910 af 16. december 1998, § 3 i lov nr. 911 af 16. december 1998 og § 3 i lov nr. 1051 af 23. december 1998, foretages følgende ændringer:

1. I § 1 indsættes som *stk. 3*:

»Stk. 3. Med skatteministerens godkendelse kan to eller flere kommunalbestyrelser udpege en person, der er ansat i en af kommunerne, til at have det øverste ansvar for den kommunale skattemyndigheds ligningsarbejde i de pågældende kommuner. Skatteministeren kan med et passende varsel tilbagekalde en godkendelse af en fælleskommunal administration, hvis skatteministeren skønner, at forudsætninger for godkendelsen ikke opfyldes.«

2. I § 3, *stk. 4, 1. pkt.*, ændres »at ændre en skatteansættelse« til: »at ændre den del af grundlaget for en skatteansættelse, der skal selvangives«.

3. I § 3, *stk. 4, 2. pkt.*, indsættes efter »en nærmere angiven frist«: », der ikke må være på mindre end 15 dage, regnet fra skrivelsens datering«.

Gældende formulering

§ 4. Den kommunale skattemyndighed kan genoptage en skatteansættelse, når den skattepligtige fremlægger nye oplysninger, som kan medføre en ændret skatteansættelse. Begæringen om genoptagelse skal indgives inden 3 år efter udløbet af det pågældende indkomstår. Hvis den skattepligtiges indkomstår ikke er sammenfaldende med kalenderåret, regnes fristen fra udløbet af det år, som indkomståret træder i stedet for.

Stk. 2. Skatteministeren kan tillade, at en genoptagelsesansøgning som nævnt i stk. 1, 1. pkt., der fremsættes skriftligt efter udløbet af fristen i stk. 1, 2. pkt., imødekommes, når forholdene i særlig grad taler derfor. En genoptagelsesansøgning som nævnt i 1. pkt., der fremsættes af en skattepligtig omfattet af skattekontrollovens § 3 B som følge af en udenlandsk skattemyndigheds forhøjelse vedrørende en kontrolleret transaktion, skal altid imødekommes.

Stk. 3. I tilfælde, hvor en genoptagelsesansøgning imødekommes efter stk. 1 og 2, kan skattemyndighederne uanset § 35 foretage sådanne reguleringer af skatteansættelser for andre indkomstår, som er en direkte følge af den begærede ansættelsesændring. En genoptagelsesansøgning, der er imødekommet efter stk. 2, kan ikke tilbagekaldes.

Stk. 4. Reglerne i kapitel 3 anvendes tilsvarende, når den kommunale skattemyndighed har givet afslag på en begæring efter stk. 1.

§ 5. Skatteankenævnene behandler efter reglerne i §§ 21, § 21 A og 22 klager over de kommunale skattemyndigheders afgørelser som nævnt i § 2.

§ 12 A. Told- og skatteforvaltningen foretager skatteansættelser af indkomst for juridiske personer bortset fra dødsboer. § 3, stk. 4 og 5, § 4, stk. 1, § 21, stk. 3, 1.-4. pkt., og § 38 finder tilsvarende anvendelse. Afgørelser i 1. instans efter 1. pkt. og afslag på en genoptagelsesansøgning efter § 4, stk. 1, vedrørende juridiske personer bortset fra dødsboer påklages til Landsskatteretten.

Lovforslaget

4. § 4 ophæves.

5. I § 5 ændres »og § 22« til: », § 22 og § 24«.

6. I § 12 A, 2. pkt., udgår: »§ 4, stk. 1,«.

7. § 12 A, 3. pkt., affattes således:
»Afgørelser i 1. instans efter 1. pkt., påklages til Landsskatteretten«.

Gældende formulering

§ 20. Landsskatteretten behandler efter reglerne i §§ 23-30 klager over afgørelser truffet af skattemyndighederne.

Stk. 2. Landsskatteretten består af en retspræsident, et antal retsformænd samt 28 andre medlemmer. Folketinget vælger 11 medlemmer, og skatteministeren beskikker 17 medlemmer. Herudover beskikker skatteministeren til afgørelse af klager efter § 29 a i lov om registreringsafgift af motorkøretøjer m.v. 2 medlemmer, hvoraf det ene skal repræsentere bilbranchen og det andet være indstillet af Færdselsstyrelsen.

Stk. 3-8. ---

§ 21. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Skatteankenævnets afgørelser træffes ved kendelse. Skatteankenævnet er uanset klagens indhold berettiget til at ændre ansættelsen i sin helhed.

Stk. 5. ---

§ 21 A. Ved klage over den kommunale skattemyndigheds afslag på en anmodning efter § 4, stk. 1, om genoptagelse af en skatteansættelse kan skatteankenævnet vælge, hvis klageren er enig deri og genoptagelse findes berettiget, at genoptage skatteansættelsen i stedet for at pålægge den kommunale skattemyndighed at genoptage skatteansættelsen.

§ 22. Skatteankenævnet kan efter anmodning fra klageren genoptage en sag om ansættelse af indkomst, når der forelægges nævnet oplysninger, som ikke tidligere har været fremme under sagen, og det skønnes, at de nye oplysninger ville have medført et væsentligt ændret udfald af sagen, hvis de havde foreligget tidligere.

Stk. 2. Skatteankenævnet kan imødekomme en ansøgning om genoptagelse, selv om betingelserne i stk. 1 ikke er opfyldt, hvis nævnet skønner, at særlige omstændigheder taler derfor.

Lovforslaget

8. I § 20, stk. 1, ændres »skattemyndighederne« til: »de lokale skattemyndigheder, vurderingsråd, skyldråd og told- og skatteforvaltningen«.

9. I § 20, stk. 2, 3. pkt., indsættes efter »Færdselsstyrelsen«: », samt på samme måde en suppleant for hver af disse medlemmer«.

10. § 21, stk. 4, 2. pkt., affattes således:

»Ved klage over en skatteansættelse er skatteankenævnet berettiget til at foretage sådanne ændringer af ansættelsen, der er en følge af klagen.«

11. § 21 A ændres »§ 4, stk. 1,« til: »§ 34, stk. 2, eller § 35«.

12. I § 22, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»De nye oplysninger skal forelægges nævnet inden for følgende frister:

- 1) Fristen efter § 34, stk. 2, jf. § 35, for fremsættelse af en anmodning om genoptagelse.
- 2) Fristen efter § 25, stk. 1, for indgivelse af klage over skatteankenævnets afgørelse til Landsskatteretten, eller inden Landskatterettens behandling af sagen er afsluttet.
- 3) Fristen efter § 31, stk. 3, for indbringelse af sagen for landsretten, eller inden landsrettens behandling af sagen er afsluttet.
- 4) Fristen for indbringelse af landsrettens dom for Højesteret, eller inden Højesterets behandling af sagen er afsluttet.«

13. I § 22, stk. 2, indsættes efter »hvis nævnet skønner, at«: »ganske«.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

§ 23. Landsskatteretten påkender klager over afgørelser af:

1) Spørgsmål om skatteansættelse af indkomst efter § 2, nr. 1, jf. § 5, § 14, stk. 4, og § 19, stk. 1.

2)-6) - - -

Stk. 2. - - -

§ 24. Skatteansættelser af indkomst kan påklages, når den klageberettigede mener, at

1) den pågældende ikke er skattepligtig efter lovgivningens regler om indkomstskat til staten,

2) ansættelsen er ugyldig på grund af formelle fejl,

3) den skattepligtiges indkomst er ansat forkert eller

4) den skattepligtiges indkomstskat er beregnet forkert.

Stk. 2. - - -

§ 25. - - -

Stk. 2-3. - - -

Stk. 4. Ved fremsendelsen af klagen betales en afgift på et grundbeløb på 400 kr. Det nævnte grundbeløb reguleres efter personskattelovens § 20. Hvis afgiftsbeløbet ikke følger med klagen og heller ikke indbetales inden en frist, som Landsskatteretten fastsætter, betragtes klagen som bortfaldet. I så fald bortfalder også afgiften. Den indbetalte afgift tilbagebetales til klageren, når denne får helt eller delvis medhold i klagen af Landsskatteretten eller ved en efterfølgende domstolsprøvelse af Landsskatterettens afgørelse. Afgiftsbeløbet kan ikke forlanges tilbagebetalt, når klagen afvises, når klagen trækkes tilbage, eller når klagen indbringes for domstolene efter § 31, stk. 1, 2. pkt.

§ 28. Landsskatteretten afgør de indkomne klager ved en kendelse. Ved klage over en skatteansættelse eller en ejendomsvurdering er Landsskatteretten, uanset klagens indhold, berettiget til at påkende ansættelsen eller vurderingen i sin helhed.

Stk. 2. - - -

§ 30. - - -

Stk. 2. - - -

14. I § 23, stk. 1, nr. 1, indsættes efter »§ 5,«: »§ 12 A, jf. § 38, stk. 3,«.

15. § 24, stk. 1, affattes således:

»En skatteansættelse af indkomst kan påklages, når den klageberettigede mener:

1) At den pågældende ikke er skattepligtig efter reglerne om indkomstskat til staten.

2) At skatteansættelsen er ugyldig på grund af formelle fejl.

3) At indkomsten er ansat forkert.

4) At indkomstskatten er beregnet forkert.

5) At skatteansættelsen er uvirksom, fordi det afledte skattekrav var forældet på tidspunktet for skatteansættelsens foretagelse.«

16. § 25, stk. 4, 6. pkt., affattes således:

»Afgiften tilbagebetales ikke, hvis klagen afvises, hvis klagen indbringes for domstolene efter § 31, stk. 2, eller hvis klagen tilbagekaldes, medmindre tilbagekaldelsen sker i forbindelse med at den myndighed, der har truffet den påklagede afgørelse, genoptager sagen.«

17. § 28, stk. 1, 2. pkt., affattes således:

»Ved klage over en skatteansættelse eller en ejendomsvurdering er Landsskatteretten berettiget til at foretage sådanne ændringer af ansættelsen eller vurderingen, der er en følge af klagen.«

Gældende formulering

Stk. 3. Hvis en part begærer syn og skøn, ud-sætter Landsskatteretten behandlingen af sa-gen, indtil klageren efter modtagelsen af skøns-erklæringen meddeler Landsskatteretten, hvor-vidt klagen opretholdes. I samme periode er 6-måneders-fristen i § 31, stk. 1, 2. pkt., sus-penderet.

Stk. 4. ---

Kapitel 4

Særlige bestemmelser

§ 34. Ingen kan samtidig være medlem af el-ler stedfortræder i et skatteankenævn, Lign-ningsrådet eller Landsskatteretten.

Lovforslaget

18. I § 30, stk. 3, 2. pkt., ændres »§ 31, stk. 1, 2. pkt.« til: »§ 31, stk. 2«.

19. *Overskriften til kapitel 4* affattes således:

»Kapitel 4

Ansættelsesfrister«

20. § 34 og § 35 affattes således:

»§ 34. Den kommunale skattemyndighed, told- og skatteforvaltningen og Ligningsrådet kan ikke afsende varsel som nævnt i § 3, stk. 4, om foretagelse eller forhøjelse af en skatteansættelse senere end den 1. maj i det 4. år efter indkomstårets udløb.

Stk. 2. Ønsker en skattepligtig at få ændret sin skatteansættelse, skal den skattepligtige se-nest 3 år efter udløbet af det pågældende ind-komstår fremlægge nye oplysninger, der kan begrunde ændringen.

Stk. 3. De i stk. 1 nævnte myndigheder kan ikke af egen drift foretage en ansættelse af den indkomst eller den ejerboligværdi, der skal lægges til grund for en skatteansættelse, efter den 1. august i det 4. år efter indkomstårets ud-løb. Fristen kan dog forlænges efter anmodning fra den skattepligtige, i det omfang den skatte-pligtige påviser, at det vil være forbundet med uforholdsmæssige vanskeligheder for denne at varetage sine interesser i sagen inden for fristen. Den skatteberegning, der er en følge af an-sættelsen, skal, hvis beregningen foretages ef-ter udløbet af fristen, foretages inden rimelig tid, efter at ansættelsen er foretaget.

Stk. 4. For skattepligtige omfattet af § 3 B i skattekontrolløven udløber fristerne efter stk. 1 og 3 for så vidt angår de kontrollerede transak-tioner først i det 6. år efter indkomstårets udløb.

Stk. 5. Er den skattepligtiges indkomstår ikke sammenfaldende med kalenderåret, regnes fri-sterne fra udløbet af det år, som indkomståret træder i stedet for.

Gældende formulering

§ 35. Skattemyndighederne kan ikke afsende varsel om forhøjelse af en ansættelse, jf. § 3, stk. 4, 1. pkt., efter den 1. maj i det 4. år efter indkomstårets udløb. En varslet forhøjelse af en skatteansættelse skal være foretaget senest den 1. august i det 4. år efter indkomstårets udløb, medmindre en anmodning fra den skattepligtige om udskydelse af denne frist er imødekommet. Hvis den skattepligtiges indkomstår ikke er sammenfaldende med kalenderåret, regnes fristen fra udløbet af det kalenderår, som indkomståret træder i stedet for. For skattepligtige omfattet af skattekontrollovens § 3 B udløber fristerne i 1.-3. pkt., for så vidt angår de kontrollerede transaktioner, i det 6. år efter indkomstårets udløb.

Stk. 2. Uanset fristen i stk. 1 kan skattemyndighederne ændre en skatteansættelse på punkter, hvor det efterfølgende viser sig, at den forpligtelse eller erhvervelse, som er lagt til grund for en foretagen skatteansættelse, giver anledning til en højere skatteansættelse.

Stk. 3. Er der efter udløbet af fristen i stk. 1 konstateret ændringer i grundlaget for en ansættelse, kan skattemyndighederne ved ansættelsen for et senere indkomstår lægge disse ændringer til grund. Dette gælder dog ikke i det omfang, hvori ansættelsen som nævnt.

Stk. 4. Hvis den skattepligtige eller nogen på dennes vegne forsætligt eller groft uagtsomt har bevirket, at skattemyndighederne har foretaget en ansættelse på et urigtigt eller ufuldstændigt grundlag, regnes fristen i stk. 1 fra det tidspunkt, hvor skattemyndighederne kom i besiddelse af tilstrækkelige oplysninger til at foretage en korrekt ansættelse.

Stk. 5. Når en ansættelse er påklaget, anvendes stk. 1 ikke på forhøjelser vedrørende det påklagede forhold. i stk. 1 beror på et skøn.

Lovforslaget

§ 35. Uanset fristerne i § 34 kan en skatteansættelse foretages eller ændres, såvel efter anmodning fra den skattepligtige som efter skattemyndighedernes bestemmelse, i følgende tilfælde:

- 1) I det omfang skatteansættelsen er en følge af, at der efter indkomstårets udløb er indtrådt en ændring i grundlaget for opgørelsen af den indkomst eller den ejerboligværdi, der skal lægges til grund for skatteansættelsen.
- 2) I det omfang skatteansættelsen skyldes en ændret bedømmelse af grundlaget for en skatteansættelse eller et fremførselsberettiget underskud for indkomstår, der ligger udenfor fristerne efter § 34, og skatteansættelsen foretages inden for fristerne efter § 34 og ikke beror på et skøn.
- 3) I det omfang skatteansættelsen er en følge af en skatteansættelse af den skattepligtige vedrørende et andet indkomstår.
- 4) I det omfang skatteansættelsen er en følge af en skatteansættelse af en ægtefælle, hvormed den skattepligtige var samlevende ved indkomstårets udløb, jf. § 4 i kildeskatteoven, vedrørende samme eller et andet indkomstår.
- 5) I det omfang skatteansættelsen er en følge af en udenlandsk skattemyndigheds ændring vedrørende en kontrolleret transaktion, jf. § 3 B i skattekontrolloven, således at priser og vilkår vedrørende den kontrollerede transaktion bliver i overensstemmelse med, hvad der kunne være opnået, hvis transaktionen var afsluttet mellem uafhængige parter.
- 6) I det omfang skatteansættelsen er en følge af, at den skattepligtige eller nogen på dennes vegne forsætligt eller groft uagtsomt har bevirket, at skattemyndighederne har foretaget en skatteansættelse på et urigtigt eller ufuldstændigt grundlag.

Gældende formulering

§ 36. De lokale og statslige skattemyndigheder kan ikke træffe afgørelse i sager, som er nævnt i § 2, i det omfang Ligningsrådet eller Landsskatteretten har taget stilling til sagen ved kendelse.

Stk. 2. Ligningsrådet kan ikke træffe afgørelse i sager, som er nævnt i § 2, i det omfang Landsskatteretten har taget stilling til sagen ved kendelse.

Lovforslaget

- 7) I det omfang skatteansættelsen er en følge af, at hidtidig praksis er endeligt underkendt ved en Landsskatteretskendelse eller ved en dom, og den centrale told- og skatteforvaltning har bestemt, at skatteansættelser af andre, der er foretaget under anvendelse af denne praksis, kan genoptages. I disse tilfælde kan genoptagelse foretages fra og med det indkomstår, der har været til prøvelse i den første sag, der resulterede i underkendelsen af praksis.
- 8) I det omfang skatteansættelsen består i, at Ligningsrådet efter § 19 tilsidesætter en afgørelse truffet af et skatteankenævn.
- 9) I det omfang skatteministeren tillader, at skatteansættelsen ændres som følge af fejl begået af en skatteansættende myndighed.

Stk. 2. En ansættelse kan kun foretages efter stk. 1, hvis den indebærer en indkomstændring på mindst 5.000 kr.

Stk. 3. En ansættelse kan kun foretages efter stk. 1, hvis den varsles af myndighederne eller genoptagelsesansøgning fremsættes af den skattepligtige inden rimelig tid efter at den skatteansættende myndighed, henholdsvis den skattepligtige, er kommet til kundskab om det forhold, der begrunder fravigelsen fra fristerne i § 34. § 34, stk. 3, 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Et punkt i en skatteansættelse kan ændres af de grunde, der er nævnt i stk. 1, af en skatteansættende myndighed, selvom skatteankenævnet, Landsskatteretten eller Ligningsrådet tidligere har truffet afgørelse om punktet.«

21. Før § 36 indsættes:

»Kapitel 4 A

Særlige bestemmelser«

22. Efter § 36 indsættes:

»§ 36 A. Ingen kan samtidig være medlem af eller stedfortræder i et skatteankenævn, Ligningsrådet eller Landsskatteretten.«

Bilag til f. t. l. vedr. skattestyrelsesloven og andre love

Gældende formulering

Lovforslaget

23. Efter § 37 indsættes:

»§ 37 A. Ægtefæller eller forhenværende ægtefæller har hver især ret til ved henvendelse til den kommunale skattemyndighed at få oplyst indholdet af ægtefællens selvangivelse og skatteansættelsen af denne for indkomstår, hvori de var ægtefæller og samlevende.

Stk. 2. Ægtefæller eller forhenværende ægtefæller kan hver især klage over skatteansættelsen af den anden ægtefælle for indkomstår, hvori de var ægtefæller og samlevende.

§ 37 B. Er en privatretlig disposition betinget af, at dispositionen tillægges nærmere angivne skatteretlige virkninger (skatteforbehold), tillægges skatteforbeholdet kun virkning for en skatteansættelse, hvis det er skriftligt og oplyst overfor den skatteansættende myndighed senest samtidig med, at skattemyndigheden oplyses om dispositionens øvrige indhold.

Stk. 2. Den skatteansættende myndighed kan afvise at tillægge et skatteforbehold virkning for en skatteansættelse, hvis de privatretlige virkninger af skatteforbeholdet ikke er klare og overskuelige.

§ 37 C. I det omfang en skatteansættelse hviler på en privatretlig disposition, kan skatteministeren tillade, at en efterfølgende ændring af dispositionen tillægges virkning for skatteansættelsen (omgørelse), hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Dispositionen må ikke i overvejende grad have været båret af hensyn til at spare eller udskyde skatter eller afgifter.
- 2) Dispositionen skal utvivlsomt have haft utilsigtede skattemæssige virkninger, der er væsentlige.
- 3) Dispositionen skal have været lagt klart frem.
- 4) De privatretlige virkninger af den ændring af dispositionen, der ønskes tillagt oprindelig skattemæssig virkning, skal være enkle og overskuelige.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

- 5) At alle, der skatteretligt vil blive berørt af en tilladelse til omgørelse, tiltræder omgørelsesanmodningen.

Stk. 2. For at få behandlet en anmodning om omgørelse skal der betales et gebyr af samme størrelse som det, der efter § 20 B, jf. § 20 A, stk. 1, skal betales for at få en bindende forhåndsbesked om egne forhold. Gebyret som nævnt i § 20 B, stk. 2, skal betales samtidig med indgivelse af omgørelsesanmodningen. Et betalt gebyr tilbagebetales, hvis anmodningen trækkes tilbage.

§ 2

I lov om opkrævning af indkomstskat samt kommunal og amtskommunal ejendomsværdiskat for personer m.v. (kildeskat), jf. lovbe- kendtgørelse nr. 735 af 10. oktober 1998, som ændret ved § 2 i lov nr. 838 af 2. december 1998, lov nr. 913 af 16. december 1999, § 9 i lov nr. 1026 af 23. december 1998 og § 2 i lov nr. 1033 af 23. december 1998, foretages føl- gende ændring:

1. § 80 ophæves.

§ 80. Samlevende ægtefæller har ret til at bli- ve gjort bekendt med hinandens selvangivelser i udfyldt stand, forinden de indsendes til ligningsmyndigheden. Hver ægtefælle kan ved henvendelse til ligningsmyndigheden begære oplysning om indholdet af selvangivelsen og om skatteansættelsen for indkomstår, i hvilke de er samlevende.

Stk. 2. Enhver af ægtefællerne kan i overens- stemmelse med de regler, der i øvrigt gælder herom, klage over den anden ægtefælles ansæt- telse eller over, at ansættelse ikke har fundet sted.

§ 3

I lov nr. 149 af 10. april 1922 om indkomst- skat til staten (statsskatteloven), med senere ændringer, foretages følgende ændring:

Gældende formulering

§ 42. Foruden at ifalde bødeansvar er den, der kendes skyldig i et forhold, der falder ind under § 41, forpligtet til at efterbetale den for lidet erlagte skat. Lignende forpligtelse til at efterbetale for lidet erlagt skat - eventuelt med dennes dobbelte beløb, jf. herved § 40 - påhviler enhver, om hvem det oplyses, at han ikke har været beskattet af sin fulde indkomst uden hensyn til, om den pågældende har indgivet selvangivelse eller ikke. Størrelsen af det skatebeløb, der skal efterbetales, bliver i mangel af mindelig overenskomst at fastsætte ved domstolene. Beløbet kan inddrives ved udpantning. For de i § 2, nr. 5 nævnte skattepligtige foretages udpantningen for erstatningsbeløbet hos vedkommende selskab eller forening, og for et dødsbos vedkommende er boet ansvarlig for beløbet.

§ 39 A. Kommunerne yder vurderingsrådene bistand af kontormæssig art. Skatteministeren fastsætter de nærmere regler herfor.

Lovforslaget

1. § 42 ophæves.

§ 4

I lov om vurderings af landets faste ejendommen, jf. lovbekendtgørelse nr. 810 af 10. september 1996, som ændret ved § 12 i lov nr. 1098 af 29. december 1997 og § 9 i lov nr. 426 af 26. juni 1998, foretages følgende ændring:

1. I § 39 A indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Skatteministeren kan godkende, at den i stk. 1 nævnte bistand til vurderingsrådene af kontormæssig art ydes af to eller flere kommuner i fællesskab.«

§ 5

I lov om beskatning af dødsboer (dødsboskatteloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 703 af 28. september 1998, som ændret ved § 9 i lov nr. 910 af 16. december 1998, foretages følgende ændring:

*Gældende formulering***§ 87. - - -**

Stk. 2. Skattekravet skal fremsættes over for den, der hæfter for skattekrav mod afdøde, senest 3 måneder efter modtagelsen af en opgørelse over afdødes eller et uskiftet bos aktiver og passiver på dødsdagen, medmindre der foreligger et forhold som nævnt i § 35, stk. 4, i skattestyrelsesloven. I de i § 58, stk. 1, nr. 2, nævnte tilfælde skal kravet dog fremsættes over for den efterlevende ægtefælle senest 3 måneder efter modtagelsen af meddelelsen om, at boet er udleveret i medfør af § 22 i lov om skifte af dødsboer, medmindre der foreligger et forhold som nævnt i § 35, stk. 4, i skattestyrelsesloven. Overholdes fristen ikke, bortfalder ansvaret for betaling af skatten.

Stk. 3.-5. - - -

§ 15. - - -

Stk. 2. For bidragspligtige efter § 7, stk. 1 og 2, finder skattestyrelseslovens § 4, stk. 1, og § 35, stk. 1, tilsvarende anvendelse for begæring om genoptagelse, henholdsvis de statslige told- og skattemyndigheders afsendelse af varsel om forhøjelse af en bidragsopgørelse. Afgørelser efter 1. pkt. kan påklages efter reglerne i § 16. En ændring af en bidragsopgørelse som nævnt i 1 pkt. kan, uanset fristreglerne i skattestyrelseslovens §§ 4 og 35, lægges til grund ved en konsekvensændring af den bidragspligtiges skattepligtige indkomst. Hvis ændringen af bidragsopgørelsen påklages, kan ændringen i den skattepligtige indkomst efter anmodning fra den bidragspligtige afvente udfaldet af den administrative klage.

Stk. 3.-5. - - -

Lovforslaget

1. I § 87, *stk. 2*, ændres to steder »§ 35, stk. 4« til: »§ 35, stk. 1, nr. 6«.

§ 6

I lov om en arbejdsmarkedsfond, jf. lovbe-
kendtgørelse nr. 728 af 7. oktober 1998, som
ændret ved § 4 i lov nr. 838 af 2. december
1998 og § 1 i lov nr. 1033 af 23. december 1998,
foretages følgende ændring:

1. § 15, *stk. 2*, affattes således:

»*Stk. 2.* Skattestyrelseslovens § 34 finder tilsvarende anvendelse for bidragspligtige efter § 7, stk. 1 og 2, der begærer genoptagelse af en bidragsopgørelse, henholdsvis de statslige told- og skattemyndigheders ændring af en bidragsopgørelse. Afgørelser efter pkt. 1., kan påklages efter reglerne i § 16. En ændring af en skatteansættelse kan uanset fristerne efter § 34 i skattestyrelsesloven lægges til grund for en eventuel konsekvensændring af den skattepligtiges bidragsopgørelse.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

§ 9. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Såfremt enighed om en aftale som nævnt i skattestyrelseslovens § 38, stk. 2, ikke kan opnås, kan skatteministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, for tiden indtil 30. juni 2002 pålægge kommunen i nærmere angivet omfang at udføre ligning af juridiske personer bortset fra dødsboer med dertil hørende administrative opgaver. Eventuelt vederlag efter § 38, stk. 2, 2. pkt., for opgaver pålagt efter stk. 1 aftales mellem kommunen og skatteministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil.

§ 7

I lov nr. 1106 af 29. december 1997 om ændring af skattestyrelsesloven, skattekontrollloven, selskabsskatteloven, fondsbeskatningsloven, afskrivningsloven, kulbrinteopkrævningsloven og lov om kommunal indkomstskat (Statens overtagelse af selskabsligningen) foretages følgende ændringer:

1. I § 9, stk. 4, ændres to steder »§ 38, stk. 2« til: »§ 38, stk. 3«.

2. I § 9, stk. 4, 2. pkt., ændres »stk. 1« til: »§ 38, stk. 3, 1. pkt.,«.

Til lovforslag nr. L 192. Skriftlig fremsættelse (4. marts 1999)

Skatteministeren (Ole Stavad):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af skattestyrelsesloven og andre love. (Justering af ansættelsesfrister m.v. og fælleskommunal administration).

(Lovforslag nr. L 192).

Formålet med lovforslaget, der kan opdeles i nedenfor nævnte fire dele, er at skabe klarere regler for skattemyndighedernes sagsbehandling.

1. Det foreslås således, at de frister, der efter skattestyrelsesloven gælder for skattemyndighedernes ret til at foretage eller ændre skatteansættelser, samles i præcise regler, som skal gælde for både skattepligtige og skattemyndighederne. Hidtil har der været ét sæt fristregler for skattepligtiges ret til at få en skatteansættelse genoptaget, og et andet sæt regler for skattemyndighedernes ret til at foretage eller forhøje en skatteansættelse.

Efter de gældende regler skelnes der mellem almindelige frister, der gælder for hovedparten af sagerne, og særlige, længere frister for særlige sagstyper. De almindelige frister er på ca. 3 år.

De særlige fristregler, der gælder for skattepligtiges ret til at få genoptaget en skatteansættelse, er i vidt omfang baseret på et skøn over omstændighederne i den enkelte sag. Det foreslås nu, at de omstændigheder, der kan få en sag omfattet af de særlige frister, gøres fælles for skattepligtige og for myndighederne, og at disse omstændigheder beskrives præcist, så skønselementet udgår. Samtidig foreslås en beløbsmæssig bagatelgrænse i disse sager.

Som udgangspunkt er det sager, hvor den sene ændring ikke kan lægges henholdsvis den skattepligtige eller skattemyndighederne til last, der foreslås omfattet af de særlige fristregler.

I forbindelse hermed foreslås det, at Told- og Skattestyrelsen kan bestemme, at alle skatteansættelser foretaget efter en praksis, der senere er blevet underkendt ved en Landsskatteretskendelse eller ved en dom, skal kunne genoptages tilbage fra og med det indkomstår, den underkendende kendelse eller dom drejede sig om.

Hidtil har en sådan almindelig genoptagelsesadgang kun kunnet gennemføres 3 år tilbage fra den først underkendende Landsskatteretskendelse eller dom. Gennemførelsen af denne del af lovforslaget vil mindske behovet for at alle, der er blevet skatteansat efter en omtvistet skattepraksis, forfølger sin sag til Landsskatteretten og eventuelt ved domstolene.

Jeg forventer, at gennemførelsen af denne del af lovforslaget vil gøre loven klarere og mere rimelig.

2. Det foreslås endvidere, at der fastsættes regler for adgangen til at tage skatteforbehold og til at få tilladelse til omgørelse.

Et skatteforbehold er et vilkår i en privatretlig disposition, hvorefter dispositionen enten bortfalder eller får et andet indhold, hvis en nærmere angiven skatteretlig virkning af dispositionen indtræder. En tilladelse til omgørelse er en tilladelse til, at en efterfølgende ændring af en privatretlig disposition tillægges oprindelig skattemæssig virkning.

Både muligheden for at tage et skatteforbehold og muligheden for at få tilladelse til omgørelse modvirker, at borgere beskattes på grundlag af en privatretlig disposition med uforudsete skattemæssige virkninger. Den gældende administration af skatteforbehold og omgørelse har været reguleret uden lovgrundlag, og det har skabt usikkerhed om praksis.

Den foreslåede lovfæstelse indebærer, at kravene til et skatteforbehold og til at få en tilladelse til omgørelse strammes lidt op.

3. Efter anmodning fra kommunal side foreslås herudover regler, der gør det muligt for kommuner at gå sammen om i fællesskab at administrere forvaltningskompetence på skatte- og ejendomsvurderingsområderne. Specielt de mindre kommuner kan i visse tilfælde se en fordel i at samarbejde om løsningen af administrative opgaver.

Denne mulighed foreslås teknisk skabt på den måde, at skatteministeren bemyndiges til at godkende sådanne ordninger. Forslaget udelukker, at skatteministeren kan pålægge kommunalbestyrelser at indgå i en ordning med fælles administration.

Jeg forventer, at en gennemførelse af denne del af lovforslaget kan skabe mulighed for effektivisering i kommunerne.

4. Herudover indgår der en række mere tekniske prægede ændringer i forslaget.

Lovforslagets gennemførelse skønnes samlet set ikke at have provenumæssige virkninger, bortset fra en merudgifter til omkostningsdækning til sagkyndig bistand på ca. 0,5 mill. kr. årligt, og en merindtægt fra gebyrer på ca. 0,1 mill. kr. årligt.

Lovforslaget skønnes ikke at have erhvervs-mæssige eller miljømæssige konsekvenser, og lovforslaget har ikke EU-retlige aspekter.

Lovforslagets gennemførelse skønnes samlet set ikke at indebære nævneværdige administrative konsekvenser for stat og kommuner, bortset fra en engangsudgift for Told & Skat på 15 mill. kr. til edb-tilretninger.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, skal jeg anbefale forslagets velvilige behandling i det høje Ting.